

Vergaderjaar 2024–2025

36 664

Wijziging van de Wet op het financieel toezicht, Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek en de Wet op de economische delicten ter implementatie van Richtlijn (EU) 2021/2167 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2021 inzake kredietsevicers en kredietkopers en tot wijziging van de Richtlijnen 2008/48/EG en 2014/17/EU (PbEU 2021, L 438) (Implementatiewet richtlijn kredietsevicers en kredietkopers)

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING**ALGEMEEN***§ 1. Inleiding*

Dit wetsvoorstel strekt tot implementatie van de richtlijn inzake kredietsevicers en kredietkopers (hierna: de richtlijn).¹ De richtlijn is onderdeel van de strategie van de Europese Unie om het volume van niet-renderende kredietovereenkomsten op bankbalansen te verlagen en de mogelijke toekomstige opeenhoping van dergelijke kredietovereenkomsten te voorkomen. Dit is volgens de Europese wetgever essentieel voor de versterking van de bankenunie, om de concurrentie in de banksector te waarborgen, de financiële stabiliteit te behouden en kredietverlening te stimuleren met het oog op het scheppen van banen en groei in de Europese Unie.² Een niet-renderende kredietovereenkomst is, kort gezegd, een kredietovereenkomst waarbij de wederpartij de betalingsverplichting al geruime tijd niet meer nakomt of nakoming, ongeacht de betalingsachterstand, onwaarschijnlijk is. De richtlijn diende op 30 december 2023 in nationale wet- en regelgeving te zijn geïmplementeerd. Die datum is inmiddels verstreken.

Het voorstel van wet bevat wijzigingen van de Wet op het financieel toezicht (Wft), Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek (BW) en de Wet op de economische delicten (WED). Verder leidt implementatie van de richtlijn tot aanpassing van lagere regelgeving, waaronder het Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft (BGfo), het Besluit bestuurlijke boetes financiële sector (Bbbfs), het Besluit Marktoegang financiële ondernemingen Wft (Bmfo), de Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende

¹ Richtlijn (EU) 2021/2167 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2021 inzake kredietsevicers en kredietkopers en tot wijziging van de Richtlijnen 2008/48/EG en 2014/17/EU (PbEU 2021, L 438).

² Zie overweging 1 van de preambule bij de richtlijn.

samenwerking financiële toezichthouders Wft (Rtgs) en de Vrijstellingsregeling Wft (Vr Wft).

In paragraaf 2 wordt stilgestaan bij de totstandkoming en inhoud van de richtlijn, waarna in paragraaf 3 de wijze van implementatie wordt beschreven. Vervolgens wordt in paragraaf 4 aandacht besteed aan de verhouding tot Unierecht en het Nederlandse nationale recht. Paragraaf 5 gaat in op de hoofdlijnen van dit wetsvoorstel. In paragraaf 6 wordt ingegaan op het toezicht op en de handhaving van enige in dit voorstel van wet opgenomen voorschriften. Paragraaf 7 betreft de uitvoeringsparagraaf en in paragraaf 8 wordt stilgestaan bij de regeldrukeffecten van dit wetsvoorstel. Tot slot is paragraaf 9 gewijd aan de openbare consultatie. Na het algemene deel van de toelichting is een artikelsgewijze toelichting opgenomen alsmede als bijlage een transponeringstabel.

§ 2. Inhoud richtlijn

§ 2.1. Achtergrond

De financiële crisis van 2008 en de daaropvolgende recessies hebben geleid tot een toename van kredietnemers die niet in staat waren om hun leningen terug te betalen. Dit was met name het geval in lidstaten die langdurige recessies doormaakten. Tot 2015 nam de hoeveelheid niet-renderende kredietovereenkomsten op bankbalansen dan ook toe.³ Hoewel er een verbetering zichtbaar was tussen 2015 en 2022, vreest de Europese Centrale Bank (ECB) een toename van het aantal niet-renderende kredietovereenkomsten na het aflopen van verschillende COVID-steunmaatregelen vanaf 2022. In 2023 is het volume niet-renderende kredietovereenkomsten ongeveer gelijk gebleven ten opzichte van 2022.⁴

Het aanhouden van grote volumes aan niet-renderende kredietovereenkomsten kan op twee manieren remmend werken op de financiële prestaties van banken. Enerzijds genereren de niet-renderende kredietovereenkomsten minder inkomsten voor een bank dan renderende overeenkomsten, waardoor de winstgevendheid van de bank afneemt en verliezen kunnen ontstaan die haar kapitaal verminderen. In het uiterste geval kan hierdoor de levensvatbaarheid van een bank in het geding komen, met mogelijke gevolgen voor de financiële stabiliteit. Anderzijds leggen niet-renderende kredietovereenkomsten beslag op een aanzienlijke hoeveelheid personele en financiële middelen van banken. Dit vermindert hun capaciteit om krediet te verstrekken.⁵

Vanwege zorgen over het hoge percentage niet-renderende kredietovereenkomsten in een aantal lidstaten en mogelijke negatieve overloopeffecten daarvan op de gehele Europese economie, heeft de Europese Raad in juli 2017 onder andere de Europese Commissie opgeroepen om initiatieven te nemen ten aanzien van niet-renderende kredietovereenkomsten.⁶ Die oproep heeft geleid tot een pakket met voorstellen op drie onderwerpen, te weten (i) een verordening met daarin een minimum-

³ ECB, Supervisory Banking Statistics Third quarter 2022, www.bankingsupervision.europa.eu/ecb/pub/pdf/ssm.supervisorybankingstatistics_third_quarter_2022_202301~400c17689f.en.pdf.

⁴ ECB, Supervisory Banking Statistics, Third quarter 2023, Supervisory Banking Statistics - Third quarter 2023 (europa.eu)

⁵ Toelichting op Voorstel van het Europees Parlement en de Raad van 14 maart 2018 voor een Richtlijn inzake kredietdiensters, kredietkopers en de uitwinning van zekerheden van 14 maart 2018 (EU) nr. 2018/0063.

⁶ Conclusies van de Raad over het Actieplan inzake niet-renderende kredietovereenkomsten in Europa, 7 november 2017, Conclusies van de Raad over het Actieplan inzake niet-renderende leningen in Europa - Consilium.

dekking voor niet-renderende kredietovereenkomsten⁷, (ii) de onderhavige richtlijn die tot doel heeft de ontwikkeling van secundaire markten voor niet-renderende kredietovereenkomsten te ondersteunen en verdere versterkte bescherming van kredietnemers op dit vlak (iii) een werkdocument waarin uiteengezet wordt hoe – in overeenstemming met het bestaande raamwerk – *«asset management companies»* niet-renderende kredietovereenkomsten van banken kunnen overnemen.⁸ Dit wetsvoorstel verwerkt de hiervoor bedoelde richtlijn.

Het doel van de richtlijn is het stimuleren van de ontwikkeling van secundaire markten voor niet-renderende kredietovereenkomsten. Momenteel lopen kopers en beheerders bij het aankopen van niet-renderende kredietovereenkomsten tegen diverse belemmeringen aan door uiteenlopende nationale regimes van lidstaten. Denk hierbij aan regels voor de wijze waarop kredietovereenkomsten moeten worden verworven, of de wijze waarop kredietkopers of kredietsevicers zelf worden gereguleerd (in sommige lidstaten moest een volledige bankvergunning aangevraagd worden).⁹ De uiteenlopende regimes leiden tot een inefficiënte secundaire markt voor niet-renderende kredietovereenkomsten. Door beperkte deelname van kredietkopers is de vraag laag en worden lage prijzen aan banken geboden voor portefeuilles van kredietovereenkomsten. De prikkels voor banken om niet-renderende kredietovereenkomsten van de hand te doen is hierdoor laag. Om deze problemen te adresseren, bevat de richtlijn een geharmoniseerd kader voor kredietkopers en kredietsevicers. Hierdoor wordt het voor deze partijen eenvoudiger om in de gehele Europese Unie actief te zijn en zullen concurrentiemogelijkheden toenemen.¹⁰

§ 2.2. Hoofdpijnen van de richtlijn

De richtlijn biedt een regelgevend kader voor de overdracht en het beheer van niet-renderende kredietovereenkomsten, of de rechten uit dergelijke overeenkomsten, door kredietinstellingen.¹¹ Artikel 3, dertiende lid, van de richtlijn definieert een niet-renderende kredietovereenkomst als een kredietovereenkomst die is aangemerkt als een niet-renderende blootstelling overeenkomstig artikel 47 bis van de verordening kapitaalvereisten.¹² Samengevat houdt dit in dat een of beide van de volgende criteria is vervuld: (i) er is sprake van een betalingsachterstand op het krediet van meer dan 90 dagen of (ii) het wordt, ongeacht het bestaan van een betalingsachterstand, onwaarschijnlijk geacht dat de kredietnemer zijn verplichtingen zal nakomen zonder uitwinning van zekerheden. De

⁷ Verordening (EU) 2019/630 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 tot wijziging van Verordening (EU) nr. 575/2013 wat betreft minimale verliesdekking voor niet-renderende blootstellingen.

⁸ Werkdocument van de diensten van de Commissie – Effectbeoordeling over de ontwikkeling van secundaire markten voor niet-renderende leningen door onnodige belemmeringen voor leningservicing door derden en de overdracht van leningen weg te nemen en Versnelde buitengerechtelijke uitwinning van zekerheden (deel 2/2). SWD (2018) 75.

⁹ Kredietsevicers zijn partijen die in de uitoefening van een beroep of bedrijf namens een kredietkoper niet-renderende kredietovereenkomsten beheren en de nakoming ervan afdwingen en die daarbij tevens een of meerdere kredietsevicingactiviteiten verrichten.

¹⁰ Voorstel voor een Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake kredietsevicers, kredietkopers en de uitwinning van zekerheden (COM (2018) 135).

¹¹ Zie voor de betekenis van het begrip kredietinstelling artikel 4, eerste lid, punt 1, van Verordening (EU) Nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012 (PbEU 2013, L 176). Op grond van artikel 1:1 Wft betreft dit overdracht van niet-renderende kredietovereenkomsten door banken.

¹² Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012 (PbEU 2013, L 176).

reikwijdte van de richtlijn is beperkt tot de overdracht van niet-renderende kredietovereenkomsten door kredietinstellingen.

Wat de overdracht van de gehele rechtsverhouding betreft is dit naar Nederlands recht vergelijkbaar met contractsoverneming als bedoeld in artikel 6:159 BW.¹³ Hierbij is er sprake van een juridische overdracht van de overeenkomst. Als het gaat om overdracht van de rechten inzake een niet-renderende kredietovereenkomst is dit naar Nederlands recht vergelijkbaar met cessie, als bedoeld in artikel 3:94 BW, waarbij de overdracht van enkel de vordering wordt bewerkstelligd; de rechtsverhouding tussen de initiële contractanten blijft daarbij in stand. Dit wordt ook wel de economische overdracht van de overeenkomst genoemd. Ter bevordering van de leesbaarheid van deze toelichting wordt in het vervolg in plaats van «de rechten inzake een niet-renderende kredietovereenkomst of van de niet-renderende kredietovereenkomst zelf» gesproken over de juridische of economische overdracht van de niet-renderende kredietovereenkomst.

Kredietkoper

Overdracht van niet-renderende kredietovereenkomsten in de zin van de richtlijn door banken vindt plaats door verkoop aan zogenoemde kredietkopers. Deze natuurlijke personen of rechtspersonen kopen niet-renderende kredietovereenkomsten in de uitoefening van hun beroep of bedrijf. In de Europese Unie gevestigde banken kunnen tevens als kredietkoper optreden. Banken binnen de Europese Unie die tevens als kredietkoper optreden vallen buiten het toepassingsbereik van de richtlijn. Hiermee wordt voorkomen dat voor dergelijke banken een dubbele vergunningplicht gaat gelden en dat er sprake is van opeenstapeling van toezicht. De bepalingen in de richtlijn ten aanzien van kredietkopers zijn vooral gericht op een goede informatievoorziening tussen banken die niet-renderende kredietovereenkomsten verkopen en (potentiële) kredietkopers en tussen kredietkopers en kredietsevicers. Het betreft bijvoorbeeld informatieplichten over onder meer de rechten van de kredietnemer en de kans op inning van de waarde van de overeenkomst. Deze informatieplichten stellen (potentiële) kredietkopers in staat geïnformeerde keuzes te maken, voordat zij een transactie aangaan en borgen de zorgvuldige behandeling van de kredietnemers. Voor kredietkopers wordt geen afzonderlijke vergunningplicht geïntroduceerd¹⁴ omdat als gevolg van de activiteiten van kredietkopers – het opkopen van bestaande niet-renderende kredietovereenkomsten – er geen nieuw krediet ontstaat. De (potentiële) bijdrage aan prudentiële systeemrisico's die eventueel kunnen voortvloeien uit de verkoop van bestaande niet-renderende kredietovereenkomsten is derhalve beperkt. Echter, dit neemt niet weg dat een kredietkoper een kredietaanbieder kan zijn in de zin van de richtlijn consumentenkrediet¹⁵ of de richtlijn hypothecair krediet¹⁶ en derhalve op basis van die richtlijnen vergunningplichtig is.

¹³ Contractsoverneming is – kort samengevat – een overeenkomst op grond waarvan een rechtsverhouding wordt overgedragen aan een derde waardoor alle rechten en plichten op die derde overgaan.

¹⁴ Er geldt ook geen vergunningplicht voor kredietkopers die vervolgens de niet-renderende kredietovereenkomsten weer doorverkopen. Wel gelden de informatieverplichtingen van artikel 20 van de richtlijn

¹⁵ Richtlijn 2008/48/EG Van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van Richtlijn 87/102/EEG van de Raad (PbEU 2008, L133).

¹⁶ Richtlijn 2014/17/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 februari 2014 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten met betrekking tot voor bewoning bestemde onroerende goederen en tot wijziging van de Richtlijnen 2008/48/EG en 2013/36/EU en Verordening (EU) nr. 1093/2010 (PbEU 2014, L60/34).

Daar komt bij dat een kredietkoper in bepaalde gevallen een kredietser-
vicer in de hand moet nemen om de overgenomen niet-renderende
kredietovereenkomsten te beheren. Voor de overdracht van
niet-renderende kredietovereenkomsten van consumenten, zelfstandigen
en kleine, middelgrote en micro-ondernemingen gelden verplichtingen
voor kredietkopers.¹⁷ Om te waarborgen dat dezelfde normen inzake
consumentenrechten worden gewaarborgd als vóór de overdracht van de
niet-renderende kredietovereenkomst, moet een kredietkoper een
Europese bank, een aanbieder van krediet of een kredietser-
vicer aanwijzen om kredietser-
vicingactiviteiten te verrichten ten aanzien van
de overgedragen niet-renderende kredietovereenkomsten. Voor krediet-
kopers uit derde landen geldt dat deze een vertegenwoordiger in de Unie
moeten aanwijzen. De vertegenwoordiger wijst vervolgens één van de
eerdergenoemde entiteiten aan om niet-renderende kredietovereen-
komsten te servicen.

Kredietser- vicers

De richtlijn introduceert een vergunningplicht voor kredietser-
vicers. Kredietser-
vicers zijn partijen die in de uitoefening van een beroep of
bedrijf namens een kredietkoper niet-renderende kredietovereenkomsten
beheren en de nakoming ervan afdwingen en die daarbij tevens een of
meerdere kredietser-
vicingactiviteiten verrichten. Kredietser-
vicingactivi-
teiten in de zin van de richtlijn zijn:

- het innen en invorderen van verschuldigde betalingen van de
kredietnemer;
- het opnieuw onderhandelen met de kredietnemer over voorwaarden,
voor zover degene die deze activiteit verricht geen bemiddelaar is;
- het beheren van alle klachten met betrekking tot de rechten van een
kredietgever; en
- het in kennis stellen van de kredietnemer van alle wijzigingen in
bijvoorbeeld rentevoeten of kosten.¹⁸

De richtlijn is van toepassing voor zover het gaat om kredietovereen-
komsten gesloten naar Europees recht en waarbij de initiële kredietgever
een Europese bank is. Europese banken, aanbieders van krediet en
beheerders van beleggingsinstellingen en beheerders van instellingen
voor collectieve belegging in effecten (icbe's) zijn, indien zij kredietser-
vicingactiviteiten verrichten uitgezonderd van de reikwijdte van de richtlijn.
Voor Europese banken en aanbieders van krediet is de ratio van deze
uitzondering onder meer gelegen in het feit dat deze partijen kredietover-
eenkomsten beheren en kredietser-
vicingactiviteiten verrichten als
onderdeel van hun normale bedrijfswerkzaamheden en dat zij reeds onder
toezicht staan. De reden voor de hiervoor bedoelde beheerders geldende
uitzondering op de reikwijdte van de richtlijn is gelegen in het initiatief ten
behoefte van vermogensbeheerders die niet-renderende kredietovereen-
komsten van banken zouden kunnen overnemen. Verder voorziet de
richtlijn in de mogelijkheid om notarissen, advocaten en deurwaarders die
in het kader van de uitoefening van hun beroep nevenactiviteiten
verrichten die vergelijkbaar zijn met de werkzaamheden van een krediet-
servicer vrij te stellen van de richtlijn.

¹⁷ Het gaat om een onderneming als bedoeld in artikel 2 van de bijlage bij Aanbeveling van de
Commissie van 6 mei 2003 betreffende de definitie van kleine, middelgrote en micro-
ondernemingen van de Commissie (PbEU 2003, L 124), zie ook artikelsgewijze toelichting bij
artikel 4:81i, van dit voorstel van wet.

¹⁸ Zie artikel 3, derde lid, van de richtlijn.

De voorwaarden voor het verkrijgen en behouden van een vergunning voor het uitoefenen van het beroep of bedrijf van kredietsservicer zien, kort samengevat, op organisatorische vereisten ten behoeve van een eerlijke en zorgvuldige behandeling en bescherming van kredietnemers. Tevens dient de kredietsservicer te voldoen aan bepaalde rapportage- en openbaarmakingverplichtingen en moeten zijn beleidsbepalers betrouwbaar en geschikt te zijn. Ter bescherming van kredietnemers bevat de richtlijn tevens voorschriften voor kredietkopers en kredietsservicers ten aanzien van omgangsvormen en wijze van communicatie met kredietnemers. Zo eist de richtlijn onder meer dat een kredietsservicer de kredietnemer in begrijpelijke taal informeert en met de kredietnemer op een niet intimiderende, dwangmatige of ongepaste manier communiceert. Aan kredietsservicers die over een vergunning als bedoeld in de richtlijn beschikken, is het op basis van het aan die vergunning verbonden Europees paspoort toegestaan om in andere lidstaten actief te zijn nadat een notificatieprocedure is doorlopen.

Een kredietsservicer kan activiteiten uitbesteden aan een derde, de zogenoemde kredietsservicingaanbieder. De kredietsservicer kan alleen de individuele kredietsservicingactiviteiten, zoals het innen en invorderen of het beheren van klachten, uitbesteden aan een kredietsservicingaanbieder. Het is de kredietsservicer echter niet toegestaan om gelijktijdig alle individuele kredietsservicingactiviteiten tegelijk uit te besteden. Het is een kredietsservicer evenmin toegestaan om zijn kernactiviteit, het beheren van de niet-renderende kredietovereenkomsten uit te besteden aan een kredietsservicingaanbieder. Op basis van de richtlijn geldt geen vergunningplicht voor de uitoefening van het bedrijf of beroep van een kredietsservicingaanbieder. Een kredietsservicingaanbieder is wel verplicht om alle relevante bepalingen van de richtlijn na te leven. Voorts is van belang dat de kredietsservicer verantwoordelijk is en blijft voor de kredietsservicingactiviteiten die hij aan een kredietsservicingaanbieder heeft uitbesteed.

Lidstaten dienen een bevoegde autoriteit aan te wijzen die belast is met het toezicht op de naleving van de nationale regels ter implementatie van de richtlijn. Deze bevoegde autoriteit is verantwoordelijkheid voor het toezicht op kredietkopers, kredietsservicers en kredietsservicingaanbieders. Verder schrijft de richtlijn voor dat de bevoegde autoriteit over de nodige toezicht- en sanctiebevoegdheden dient te beschikken. Tot deze bevoegdheden behoort onder meer het doen van inspecties ter plaatse, het opvragen van gegevens, het geven van een aanwijzing en het opleggen van een last onder dwangsom en een bestuurlijke boete. In Nederland zal de AFM worden aangewezen als bevoegde autoriteit in de zin van de richtlijn.

Het uitgangspunt is dat het toezicht wordt uitgevoerd door de lidstaat van herkomst, oftewel de lidstaat waar de kredietkoper, kredietsservicer of de kredietsservicingaanbieder gevestigd is en die wat de kredietsservicer betreft bevoegd is de vergunning te verlenen. Voor situaties waarin er sprake is van grensoverschrijdende activiteiten in een andere lidstaat voorziet de richtlijn in enige bepalingen ter borging van een goede samenwerking en informatie-uitwisseling tussen de verschillende bevoegde autoriteiten en ten behoeve van de onderlinge bijstand bij de inzet van toezicht- en sanctiebevoegdheden.¹⁹

Daarnaast bevat de richtlijn wijzigingen van de richtlijn consumentenkrediet en de richtlijn hypothecair krediet. Het betreft bepalingen die voor kredietgevers de verplichting introduceren om kredietnemers die consument zijn te informeren over wijzigingen van de door hen overeen-

¹⁹ Zie bijvoorbeeld de artikelen 21 en 22 van de richtlijn.

gekomen kredietovereenkomst. Ook moeten kredietgevers adequate processen en een adequaat beleid invoeren en toepassen om te borgen dat zij bij een betalingsachterstand een redelijke mate van tolerantie aanhouden voordat zij handhavingprocedures kunnen inleiden. Verder wordt het voor kredietgevers ten aanzien van een hypothecaire kredietovereenkomst mogelijk om deze «stil» over te dragen – dus zonder dat de kredietnemer daarvan op de hoogte behoeft te worden gebracht – indien de initiële kredietgever de hypothecaire kredietovereenkomst blijft beheren.

Tot slot laat de richtlijn het recht van de lidstaten om op te treden tegen inbreuken op het nationale recht ter bescherming van consumenten, waaronder de regels ter implementatie van de richtlijn consumentenkrediet en de richtlijn hypothecair krediet, onverlet.

§ 3. Wijze van implementatie

Het grootste deel van de richtlijn wordt geïmplementeerd in de Wft. Daarnaast leidt de richtlijn tot wijziging van het BW en de WED. Bij de implementatie van de richtlijn is zoveel mogelijk aangesloten bij de wijze waarop vergelijkbare bepalingen uit andere Europese Richtlijnen reeds in de Nederlandse wet- en regelgeving zijn geïmplementeerd. Daarnaast is, afhankelijk van de aard en inhoud van de desbetreffende bepalingen, voorzien in rechtstreekse, dynamische verwijzingen naar de artikelen uit de richtlijn. Dit biedt het voordeel dat wijzigingen van de relevante richtlijnbeoordelingen niet steeds nopen tot aanpassing van de nationale regelgeving. Ook is aangesloten bij de staande praktijk om een hoofdnorm zoveel mogelijk in de Wft te implementeren en de nadere uitwerking van de hoofdnorm in lagere wet- en regelgeving te verwerken. Waar nodig is daarvoor in dit wetsvoorstel een delegatiebepaling opgenomen. Om deze reden noopt de richtlijn ook tot aanpassingen van het BGfo, Bmfo, Bbbfs, Rtgs en de Vr Wft. De wijzigingen van de richtlijn consumentenkrediet en de richtlijn hypothecair krediet worden voor een deel in Boek 7 van het BW geïmplementeerd. De in de richtlijn opgenomen bepalingen met betrekking tot het inleiden van een procedure door de kredietgever bij een betalingsachterstand worden evenwel in het BGfo geïmplementeerd omdat deze bepalingen op de bedrijfsvoering van aanbieders van krediet zien.

De richtlijn bevat acht lidstaattopties. Van twee lidstaattopties wordt gebruik gemaakt. Het betreft allereerst de mogelijkheid om advocaten, notarissen en gerechtsdeurwaarders uit te sluiten van het toepassingsbereik van de richtlijn. Het is mogelijk dat deze beroepsgroepen als onderdeel van hun beroep nevenactiviteiten verrichten die vergelijkbaar zijn met krediet servicingactiviteiten.

Omdat deze bijzondere beroepsgroepen al onderhevig zijn aan eigen regelgevende kaders met bijbehorend eigen toezicht en tuchtrecht, maakt de richtlijn uitsluiting van het toepassingsbereik mogelijk. In Nederland kennen wij voor deze beroepsgroepen op grond van de Advocatenwet, de Gerechtsdeurwaarderswet en de Wet op het notarisambt een toezichtkader en tuchtrecht. Van deze lidstaattoptie is dan ook gebruik gemaakt.

De tweede lidstaattoptie waarvan gebruik wordt gemaakt, is de mogelijkheid voor lidstaten om krediet servicers toe te staan om voor een kredietkoper geldmiddelen aan te houden. Van deze lidstaattoptie wordt gebruik gemaakt om te zorgen voor behoud van de huidige praktijk dat bijvoorbeeld banken, nadat zij een vordering aan een kredietkoper hebben overgedragen zelf nog de servicing met betrekking tot die vordering verrichten en dat zij namens de kredietkoper nog door de betrokken kredietnemers verschuldigde bedragen ontvangen. Er is geen noodzaak

om deze praktijk te verbieden, nu de kredietserver deze geldmiddelen steeds op een afgescheiden rekening moet aanhouden en hij een adequate administratie met betrekking tot die geldmiddelen moet voeren. Bij een eventuele insolventie van de kredietserver zijn de op de afgescheiden rekening aangehouden geld- middelen veiliggesteld, omdat zij buiten de failliete boedel van de kredietserver vallen.

Er is bij de implementatie van de richtlijn in de Nederlands wet- en regelgeving geen gebruik gemaakt van andere in de richtlijn opgenomen lidstaattopties. Zo zijn er bijvoorbeeld geen signalen van marktpartijen of toezichthouders ontvangen die aanleiding geven om renderende kredietovereenkomsten onder het toepassingsbereik van de richtlijn te brengen. Evenmin wordt het wenselijk of noodzakelijk geacht om natuurlijke personen onder dat toepassingsbereik te laten vallen. In de transponeringstabel is per lidstaattoptie een nadere toelichting opgenomen.

§ 4. Verhouding van de richtlijn tot het Unierecht en nationale recht

De kredietovereenkomsten die door banken worden overgedragen aan kredietkopers zijn bij het afsluiten van die overeenkomsten tot stand gekomen op basis van bestaande Europese en nationale wet- en regelgeving op het gebied van het aangaan van verbintenissen en kredietverlening. Het gaat bijvoorbeeld om de bepalingen ter implementatie van de richtlijn consumentenkrediet en de richtlijn hypothecair krediet zijn opgenomen in titel 2 van Boek 7 van het BW, maar ook om de bepalingen die ter implementatie van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken zijn opgenomen in afdeling 3A van Boek 6 van het BW.²⁰ De richtlijn laat deze bepalingen onverlet. Voorts laat de richtlijn ook de nationale regels onverlet die aan een kredietkoper of een kredietserver bijkomende vereisten opleggen ten aanzien de heronderhandeling van de aan een kredietovereenkomst verbonden voorwaarden.

Tevens volgt uit de overwegingen in de preambule van de richtlijn dat de bestaande grondrechten inzake een eerlijke gerechtelijke procedure op kredietnemers van toepassing is. Op grond van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft de kredietnemer het recht op eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht en de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen door een advocaat. Kredietnemers die niet over voldoende middelen beschikken, moeten een beroep kunnen doen op rechtsbijstand.

Op grond van de Wft kwalificeert het beheren en uitvoeren van een kredietovereenkomst inzake consumentenkrediet als «aanbieden». Degene die (een vordering uit) een kredietovereenkomst koopt en daarmee verantwoordelijk wordt voor het beheer en de uitvoering van die overeenkomst, zal derhalve moeten beschikken over een Wft-vergunning voor het in Nederland aanbieden van krediet. Dit is niet het geval indien degene die de kredietovereenkomst koopt het beheer en de uitvoering

²⁰ Richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2005 betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt en tot wijziging van Richtlijn 84/450/EEG van de Raad, Richtlijnen 97/7/EG, 98/27/EG en 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad en van Verordening (EG) nr. 2006/2004 van het Europees Parlement en de Raad (PbEU 2005, L 149).

daarvan uitbesteedt aan een «kredietbeheerder».²¹ In dat geval is degene die de kredietovereenkomst koopt op grond van artikel 3 Vr Wft vrijgesteld van de vergunningplicht voor het aanbieden van krediet. Voor een kredietkoper in de zin van de richtlijn, geldt in essentie hetzelfde omdat hij de partij is die de niet-renderende kredietovereenkomsten aankoopt. Deze kredietkoper zal, indien hij een niet-renderende kredietovereenkomst koopt waarbij een consument wederpartij is, in beginsel kwalificeren als een aanbieder van krediet in de zin Wft en daarmee over een ingevolge die wet verleende vergunning voor het aanbieden van krediet dienen te beschikken. Op grond van artikel 17 van de richtlijn is een kredietkoper echter verplicht een kredietservicier aan te wijzen om een niet-renderende kredietovereenkomst, waarbij een consument wederpartij is, te beheren of uit te voeren, waardoor niet de kredietkoper, maar de kredietservicier de vergunningplichtige partij is.

Deze situatie is vergelijkbaar met de situatie naar huidig recht waarin de kopende partij een kredietbeheerder als bedoeld in de Vr Wft inschakelt in de zin dat het beheer en de uitvoering van de kredietovereenkomst dan is belegd bij een vergunningplichtige entiteit. In dat geval kan de kredietkoper als bedoeld in de richtlijn eveneens vrijgesteld worden van de vergunningplicht voor het aanbieden van krediet. Hiertoe zal de Vr Wft aangepast worden.

Tot slot is er sprake van enige samenloop met de Wet kwaliteit incassodienstverlening (Wki). De Wki, die per 1 april 2024 in werking is getreden, biedt een regelgevend kader voor het in Nederland verrichten of aanbieden van (private) buitengerechtelijke incassowerkzaamheden door incassodienstverleners, gerechtsdeurwaarders en incassoadvocaten.²² Kredietserviciers die in het kader van hun activiteiten tevens dergelijke incassowerkzaamheden in Nederland verrichten of aanbieden, en die voldoen aan de daarvoor in de Wki gestelde voorwaarden, dienen zich in te schrijven in het daartoe door de Minister voor Rechtsbescherming gehouden openbaar register. Zonder registratie, of met een geschorste registratie, is het verboden in Nederland (private) buitengerechtelijke incassowerkzaamheden te verrichten of aan te bieden.²³ In artikel 19 Wki is een samenwerkingsbepaling opgenomen die ziet op de relatie tussen de verschillende toezichthouders.

§ 5. Hoofdpijnen van het voorstel

Het wetsvoorstel introduceert allereerst enige begrippen in artikel 1:1 Wft. Daarbij is zo dicht mogelijk aangesloten bij de begripsomschrijvingen in de richtlijn. In de richtlijn wordt de kredietservicier omschreven als een rechtspersoon die namens een kredietkoper de rechten en verplichtingen met betrekking tot de rechten van een kredietgever krachtens een niet-renderende kredietovereenkomst, of tot de niet-renderende kredietovereenkomst zelf, beheert en de nakoming ervan afdwingt, en één of meer kredietservicieactiviteiten verricht. Dit houdt in dat de vergunningplicht in de richtlijn in essentie is gekoppeld aan de combinatie van twee (soorten) activiteiten, namelijk (1) het beheren van een niet-renderende kredietovereenkomst en (2) het verrichten van één of meerdere kredietservicieactiviteiten. Om de vergunningplicht in de Wft te kunnen relateren

²¹ Artikel 1, onderdeel b, Vr Wft definieert het begrip kredietbeheerder als een aanbieder in krediet of bemiddelaar in krediet die in het kader van de overdracht van vorderingen uit hoofde van overeenkomsten van krediet voor de verkrijgende onderneming de overeenkomsten van krediet beheert en uitvoert of assisteert bij het beheer en de uitvoering van de overeenkomsten van krediet.

²² Zie Stb. 2022, 186.

²³ Zie artikel 4, eerste lid, Wki.

aan deze combinatie van activiteiten is daarom gekozen om die combinatie van activiteiten te definiëren als het «servicen van een niet-renderende kredietovereenkomst». De kredietserver is vervolgens gedefinieerd als degene die een niet-renderende kredietovereenkomst servicet.

Het is verder van belang te beseffen dat alleen deze combinatie van activiteiten, die in de uitoefening van een beroep of bedrijf namens een kredietkoper worden uitgevoerd, de vergunningplichtige activiteit «servicen van een niet-renderende kredietovereenkomst» behelst. Indien een partij een niet-renderende kredietovereenkomst servicet voor een bank, dan is er geen sprake van «servicen van een niet-renderende kredietovereenkomst», omdat een bank niet kwalificeert als kredietkoper in de zin van de richtlijn. Ook indien een partij de niet-renderende kredietovereenkomst beheert zonder dat daarbij eveneens sprake is van het verlenen van een krediet servicingactiviteit dan levert dit geen vergunningplicht op grond van de richtlijn op. Dit laat overigens onverlet dat in de beschreven situaties wel sprake zou kunnen zijn van aanbieden of bemiddelen en via die route alsnog een vergunningplicht van toepassing is.

Zoals hiervoor toegelicht, voorziet de richtlijn in een vergunningplicht voor kredietservercs. Ter implementatie van deze vergunningplicht en de bijbehorende vergunningeisen is een nieuwe afdeling 2.2.6a.1 ingevoegd in de Wft.

Artikel 2:64a Wft bepaalt dat het verboden is om in Nederland een niet-renderende kredietovereenkomst te servicen zonder een door de AFM verleende vergunning. In artikel 1:14a, eerste lid, Wft zijn de partijen opgenomen die ingevolge de richtlijn zijn uitgezonderd van de vergunningplicht, namelijk banken, aanbieders van krediet en beheerders van beleggingsinstellingen en beheerders van icbe's. Op grond van het tweede lid van artikel 1:14a zijn enige activiteiten met betrekking niet-renderende krediet uitgezonderd van het bepaalde in de Wft ten aanzien van het servicen van dergelijke overeenkomsten. Verder bepaalt artikel 2:64b Wft dat kredietservercs met zetel in een andere lidstaat die over een ingevolge de richtlijn verleende vergunning beschikken zijn uitgezonderd van de in artikel 2:64a neergelegde vergunningplicht, omdat de richtlijn voorziet in een zogenoemd Europees paspoort voor vergunninghoudende kredietservercs.

De vergunningeisen uit artikel 5 van de richtlijn zijn nader uitgewerkt in artikel 2:64c Wft. Daarbij wordt steeds verwezen naar de relevante bepalingen uit het deel 4 van de Wft. Voor een deel gaat het om reeds in de Wft opgenomen bepalingen, zoals de artikelen 4:9 en 4:10 inzake de geschiktheid respectievelijk betrouwbaarheid van beleidsbepalers en artikel 4:14 betreffende de beheerste en integere bedrijfsuitoefening van de kredietserver. Voor een ander deel gaat het om nieuwe, specifieke bepalingen die zijn opgenomen in de nieuwe afdeling 4.3.6A, zoals het vereiste dat de kredietserver een rechtspersoon is en dat houders van een gekwalificeerd belang in de kredietserver betrouwbaar moeten zijn.

Op grond van artikel 1:104 Wft kan de toezichthouder een door hem verleende vergunning geheel of gedeeltelijk intrekken, beperken of wijzigen. Aan de bestaande gronden hiervoor voegt dit wetsvoorstel een grond toe, namelijk overtreding van de relevante regels inzake de consumentenbescherming uit de titels 2a en 2b van Boek 7 van het BW.

Het wetsvoorstel maakt het op grond van artikel 2:64d Wft mogelijk om grensoverschrijdend vanuit een andere lidstaat in Nederland niet-renderende kredietovereenkomsten te servicen. Dit is mogelijk via een bijkantoor in Nederland of direct vanuit een andere lidstaat middels dienstverrichting nadat de toezichthouder van de lidstaat van herkomst van de kredietservicier een daartoe strekkende mededeling doet aan de AFM. Andersom is het kredietservicers die over een op grond van artikel 2:64a Wft verleende vergunning beschikken krachtens het nieuwe artikel 2:121f Wft toegestaan om in een andere lidstaat, via een bijkantoor of door middel van dienstverrichting, niet-renderende kredietovereenkomsten te servicen.

Het wetsvoorstel voegt tevens de nieuwe afdeling 4.3.6A in het Deel Gedragstoezicht financiële ondernemingen van de Wft in. Die afdeling bestaat uit twee paragrafen. Paragraaf 4.3.6A.1 bevat gedragsbepalingen ten aanzien van de kredietservicier. De bepalingen strekken tot bescherming van de kredietnemer, die veelal een consument zal zijn. De in paragraaf 4.3.6A.1 opgenomen gedragsbepalingen zien onder meer op het borgen van een zorgvuldige omgang en communicatie met de kredietnemer door de kredietservicier, of in voorkomend geval de kredietservicieaanbieder. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen het type kredietnemer, waardoor die gedragsbepalingen ook betrekking hebben op andere kredietnemers dan consumenten. Dit in afwijking van gedragsbepalingen voor het aanbieden en beheren van krediet in de Wft, die enkel betrekking hebben op kredietovereenkomsten voor consumenten. De gedragsbepalingen betreffende de zorgvuldige behandeling van andere kredietnemers dan consumenten door kredietservicers en het toezicht op de naleving van die bepalingen, beperkt zich derhalve tot de in de richtlijn opgenomen voorschriften.

Voorts voorziet paragraaf 4.3.6A.1 in de verplichting voor kredietservicers en kredietkopers om een overeenkomst te sluiten over het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten. Tot slot bepaalt het nieuwe artikel 4:81f Wft, dat strekt tot implementatie van artikel 6 van de richtlijn, dat een kredietservicier die gelden ten behoeve van kredietnemers aanhoudt, die gelden via een afgescheiden rekening dient zeker te stellen. Deze verplichting ziet op gelden die kredietnemers ter (gedeeltelijke) voldoening van de schuld aan kredietservicers hebben verstrekt.

De nieuwe paragraaf 4.3.6A.2 bevat voorschriften voor het optreden als kredietkoper. Een kredietkoper is niet vergunningplichtig op grond van de Wft, maar hij dient ter bescherming van kredietnemers wel aan enige voorschriften te voldoen. Die voorschriften zien onder meer op de zorgvuldige omgang en communicatie van kredietkopers met kredietnemers. Voorts zijn kredietkopers eveneens verplicht melding te doen aan de AFM indien de kredietkoper een niet-renderende kredietovereenkomst juridisch of economisch overdraagt aan bijvoorbeeld een andere kredietkoper.

De kernbepaling van paragraaf 4.3.6A.2 is artikel 4:81i Wft. In dat artikel is de voor een kredietkoper met zetel in Nederland geldende verplichting opgenomen om ten aanzien van niet-renderende kredietovereenkomsten gesloten met kredietnemers die consument zijn altijd een kredietservicier, bank of aanbieder van krediet aan te wijzen om het krediet te servicen. Voor kredietkopers uit andere lidstaten geldt de aanwijsplicht voor niet-renderende kredietovereenkomsten met kredietnemers die zowel consumenten, zelfstandigen als ondernemingen zijn met een omvang van maximaal 250 medewerkers, waarvan de jaaromzet € 50 miljoen of het jaarlijkse balanstotaal de € 43 miljoen niet overschrijdt. Samengevat dient ter bescherming van kleinere kredietnemers altijd een vergunningplichtige

entiteit te worden ingeschakeld om het krediet te servicen. De AFM wordt altijd in kennis gesteld van de identiteit en het adres van de ingeschakelde kredietserver, bank of aanbieder van krediet.

Paragraaf 4.3.6A.2 regelt daarnaast dat kredietkopers die geen zetel of woonplaats in de Europese Unie hebben een vertegenwoordiger dienen in te schakelen. Deze vertegenwoordiger conformeert zich namens de kredietkoper aan de ingevolge de Wft gestelde regels voor kredietkopers. Voorts bevat paragraaf 4.3.6A.2 enige informatieverplichtingen. Kredietkopers dienen onder meer halfjaarlijks bepaalde gegevens over niet-renderende kredietovereenkomsten te verstrekken aan de AFM. Banken hebben daarnaast de plicht om op verzoek aan potentiële kredietkopers enige door de richtlijn bepaalde gegevens over te dragen ten behoeve van de waardebepaling van de niet-renderende kredietovereenkomsten.

Tot slot wijzigt het voorstel enige bepalingen van Boek 7 van het BW ter implementatie van enkele artikelen uit de richtlijn die de richtlijn consumentenkrediet en de richtlijn hypothecair krediet wijzigen. Het betreft ten eerste uitwerking van de verplichting voor kredietgevers om consumenten te informeren, indien de kredietgever de voorwaarden van een overeenkomst wil wijzigen. Het gaat onder meer om een omschrijving van de wijzigingen, maar ziet ook op de wijze waarop consumenten kunnen klagen over de aangekondigde wijzigingen. Verder wordt ten aanzien van hypothecaire kredietovereenkomst bepaald dat de consument niet in kennis hoeft te worden gesteld van de overdracht van de hypothecaire kredietovereenkomst indien de initiële kredietgever zelf het krediet blijft beheren. De wijzigingen hebben betrekking op kredietovereenkomsten in de zin van de richtlijn consumentenkrediet en de richtlijn hypothecair krediet en zien derhalve op zowel renderende als niet-renderende kredietovereenkomsten.

§ 6. Toezicht en handhaving

In paragraaf 2 is reeds vermeld dat de AFM verantwoordelijk wordt voor de verlening van een vergunning voor het in Nederland servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten. Ook wat betreft het toezicht op de naleving van de regels ter implementatie van de richtlijn wordt de AFM de bevoegde autoriteit. Er is voor de AFM gekozen, vanwege de samenhang van het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten en het kopen van dergelijke kredietovereenkomsten met het reeds bestaande regelgevende kader voor het aanbieden van krediet en het bemiddelen bij de totstandkoming van een kredietovereenkomst. Bovendien geldt dat naar huidig recht entiteiten die zich reeds bezighouden met de verkoop, het beheer of de inning van niet-renderende kredietovereenkomsten ten aanzien van consumenten vaak al over een vergunning voor het aanbieden van krediet of het bemiddelen bij de totstandkoming daarvan beschikken zodat zij reeds onder toezicht van de AFM staan.

Hoewel de AFM primair verantwoordelijk is voor het toezicht op en de handhaving van de hiervoor bedoelde vergunningplicht, kan het bij ernstige overtredingen of overtredingen waarbij inzet van strafrechtelijke onderzoeksbevoegdheden nodig is, opportuun zijn om strafrechtelijke vervolging door het Openbaar Ministerie in te stellen. Het is daarom gebruikelijk om de vergunningplichten uit de Wft eveneens strafrechtelijk handhaafbaar te maken. Gelet hierop is een verwijzing naar artikel 2:64a Wft opgenomen in de WED. Hierdoor wordt het mogelijk dat ondernemingen, of de beleidsbepalers daarvan, die zonder vergunning niet-renderende kredietovereenkomsten servicen strafrechtelijk vervolgd

kunnen worden. De maximale strafbedreiging bedraagt twee jaren gevangenisstraf, taakstraf of een geldboete van de vierde categorie.

Vanwege het Europese paspoort voor vergunninghoudende kredietsserviciers met zetel in Nederland of een andere lidstaat wordt een aantal bepalingen toegevoegd aan afdeling 1.3.2 van de Wft met het oog op een effectieve grensoverschrijdende samenwerking. Zo kan de toezichthouder op grond van artikel 1:55, vijfde lid, Wft de toezichthoudende instantie van de andere lidstaat verzoeken om inlichtingen te verifiëren als het gaat om een kredietsservicer met een Nederlandse vergunning voor het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten. De toezichthouder mag tevens zelf inlichtingen verifiëren of doen verifiëren over de grens met behulp van de toezichthoudende instantie van de andere lidstaat. Als een kredietsservicer uit een andere lidstaat in Nederland actief is en niet voldoet aan ter implementatie van de richtlijn in deel 4 van de Wft opgenomen bepalingen kan de AFM de toezichthoudende instantie van de andere lidstaat verzoeken om maatregelen te nemen, maar zij kan ook zelf bij het voortduren van de inbreuk passende maatregelen opleggen. Het gaat hier om gevallen waarbij de kredietsservicer bijvoorbeeld helemaal geen (doeltreffende) stappen onderneemt om te voldoen aan de toepasselijke regels. De AFM kan tevens de toezichthoudende instantie van de lidstaat van herkomst van de kredietsservicer verzoeken om maatregelen te treffen als het initiële krediet is verleend door een bank met zetel in Nederland.

§ 7. Uitvoering

Omdat de AFM wordt belast met toezicht op de in dit voorstel van wet opgenomen voorschriften, is deze toezichthouder in de voorbereidingsfase van het voorstel gevraagd een uitvoeringstoets te doen. De AFM is van oordeel dat het voorstel van wet uitvoerbaar is, mits daarvoor aanvullende capaciteit beschikbaar is. Bij dat oordeel plaatst de AFM enige kanttekeningen waarop hierna wordt ingegaan.

De AFM verwacht dat in de periode van 30 december 2023 tot 29 juni 2024 circa 10 tot 20 vergunningaanvragen bij haar zullen worden ingediend door markttoetreders of door (vergunninghoudende) kredietbemiddelaars die voornemens zijn om (tevens) niet-renderende kredietovereenkomst te servicen.²⁴ Voorts verwacht de AFM dat zij enige tientallen notificaties zal ontvangen van vergunninghoudende kredietsserviciers met zetel in Nederland die voornemens zijn hun bedrijf op basis van het aan die vergunning verbonden Europees paspoort in een andere lidstaat uit te oefenen of de hieraan spiegelbeeldige situatie dat vergunninghoudende kredietsserviciers met zetel in een andere lidstaat hun bedrijf op basis van een Europees paspoort in Nederland willen uitoefenen. Andere nieuwe taken die dit voorstel van wet bij de AFM neerlegt, zijn de doorlopende toezichttaken ten aanzien van kredietkopers, kredietsserviciers en krediet-servicingaanbieders, het uitvoeren van personentoetsingen ten aanzien van onder meer leden van de toezichthoudend organen van een kredietsserviciers en de verwerking van gegevens die op grond van enige nieuwe rapportageverplichtingen aan de AFM moeten worden verstrekt.

Wat betreft het toezicht op ondernemingen die zakelijke niet-renderende kredietovereenkomsten servicen, merkt de AFM op dat dit toezicht niet goed uitvoerbaar is. Weliswaar is de AFM in staat om in het kader van dat toezicht handhavend op te treden, maar kan zij naar haar oordeel – anders dan bij kredietverlening aan consumenten – niet sturen op het voorkomen van problemen bij het verlenen van zakelijk krediet of bij het beheer van

²⁴ Zie artikel 32, tweede lid, tweede alinea, van de richtlijn.

dergelijk krediet. Daartoe is, aldus de AFM, haar uit het voorstel van wet voortvloeiende toezichtmandaat te beperkt. Met de AFM is overeenstemming bereikt dat het toezicht op zakelijke niet-renderende kredietovereenkomsten beperkt is tot het toezicht op naleving van de in de richtlijn opgenomen voorschriften, zoals beschreven in paragraaf 5.

Zoals hiervoor toegelicht legt dit voorstel van wet enige taken bij de AFM neer. In overleg met de AFM wordt gezien of aanpassing van het kostenkader noodzakelijk is voor deze nieuwe taak.

Tot slot constateert de AFM nog twee aandachtspunten. Het eerste punt ziet op de onduidelijkheid over de in artikel 4:81c Wft genoemde verplichting van een kredietstrijker om de privacy te beschermen. De AFM is van mening dat het toezicht op dit onderdeel van artikel 4:81c Wft logischerwijs binnen het takenpakket van de Autoriteit Persoonsgegevens (AP) zou moeten vallen. Naar aanleiding van dit aandachtspunt van de AFM wordt opgemerkt dat een kredietstrijker is gehouden zijn bedrijfsvoering zodanig in te richten dat deze een beheerste en integere uitoefening van zijn bedrijf waarborgt. Een belangrijk element van die beheerste en integere bedrijfsvoering is dat de rechten van kredietnemers, waaronder de rechten van kredietnemers die voortvloeien uit wettelijke voorschriften die beogen hun privacy te beschermen, op adequate wijze zijn geborgd. De AFM dient daarop toe te zien en zo nodig handhavend op te treden, indien naar haar oordeel die bedrijfsvoering naleving van de hiervoor bedoelde rechten van de kredietnemers niet op adequate wijze borgt. Waar het gaat om de naleving van de verplichtingen uit de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) is het primair aan de AP om daar toezicht op te houden en in een voorkomend geval handhavend op te treden.

Het andere aandachtspunt ziet op de vraag of het voor kredietstrijkers verplicht kan worden gesteld om de AFM te informeren als zij een kredietstrijkingaanbieder aanwijst. Deze verplichting volgt uit artikel 10, tweede lid, onderdeel e, van de richtlijn en is in het voorstel van wet geïmplementeerd in de artikelen 4:81d en 4:81h Wft.

§ 8. Gevolgen van het wetsvoorstel

In deze paragraaf wordt ingegaan op de regeldrukeffecten als gevolg van de implementatie van de richtlijn. De effecten zijn bepaald op basis van de systematiek uit het Handboek meting regeldrukkosten. Een voorontwerp van dit wetsvoorstel is voor advies voorgelegd aan het Adviescollege toetsing regeldruk (ATR). ATR heeft op basis van dit voorontwerp het wetsvoorstel niet geselecteerd voor een formeel advies, omdat deze regeling naar verwachting geen grote gevolgen voor de regeldruk met zich mee zal brengen.

De richtlijn roept een vergunningseis en doorlopend toezicht in het leven voor kredietstrijkers. Daarnaast is er sprake van doorlopende (informatie)verplichtingen voor kredietstrijkers, kredietkopers en banken. Hieronder wordt aan de hand van de relevante partijen in meer detail ingegaan op de regeldrukeffecten.

Kredietstrijkers

Hoewel de richtlijn een specifieke vergunning introduceert voor het strijken van niet-renderende kredietovereenkomsten valt deze activiteit, voor zover het om kredietovereenkomsten gaat, waarbij een consument betrokken is, reeds onder de reikwijdte van de Wft. Naar huidig recht mogen partijen die beschikken over een vergunning voor het aanbieden van krediet, het bemiddelen of het uitoefenen van het bankbedrijf zich

bezighouden met het servicen van kredietovereenkomsten. Daarbij is van belang dat dit het servicen van kredietovereenkomsten in zijn algemeenheid betreft en niet slechts het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten waarop dit wetsvoorstel ziet. Verder geldt dat zakelijk krediet niet onder de reikwijdte van de Wft valt, terwijl het voor de toepassing van de richtlijn niet uitmaakt of het een zakelijke of een consumptieve kredietovereenkomst betreft. Dit houdt in dat alleen partijen die voornemens zijn niet-renderende kredietovereenkomsten, waarbij een Europese bank een van de initiële wederpartijen is, te servicen een vergunning voor het servicen van een niet-renderende kredietovereenkomst dienen aan te vragen.

Voor het servicen van overige kredietovereenkomsten (renderende of overeenkomsten die door een aanbieder, niet zijnde een bank, zijn geïnitieerd) blijven de huidige regels gelden. Daar komt bij dat aanbieders en banken zijn uitgezonderd van de reikwijdte van de richtlijn; zij mogen zonder additionele vergunning niet-renderende kredietovereenkomsten (blijven) servicen. De nieuwe vergunningplicht is derhalve relevant voor (i) partijen die naar huidig recht niet-renderende kredietovereenkomsten waarbij een consument als wederpartij is betrokken servicen op basis van een vergunning voor bemiddelen en (ii) voor partijen die onder huidig recht alleen niet-renderende zakelijke kredietovereenkomsten servicen.

In de effectbeoordeling die de Europese Commissie heeft opgesteld ten behoeve van de richtlijn wordt gesteld dat in Nederland elf servicers actief zijn. Daarbij wordt echter geen onderscheid gemaakt tussen type servicers. Het is derhalve niet duidelijk hoeveel van deze servicers bemiddelaars zijn en hoeveel van deze servicers andere partijen, zoals aanbieders van krediet. Het is eveneens onduidelijk hoeveel van deze partijen een vergunning als bedoeld in de richtlijn willen aanvragen. Uit verkennende gesprekken met marktpartijen en de AFM komt naar voren dat het merendeel van verkochte kredietovereenkomsten afkomstig is van aanbieders, niet zijnde banken, en dat het servicen als bedoeld in de richtlijn voornamelijk wordt gedaan door partijen die over een vergunning voor het aanbieden van krediet beschikken. Oftewel, de markt beslaat vooral kredietovereenkomsten en servicers die niet onder de reikwijdte van de richtlijn vallen. In de openbaar geconsulteerde versie van dit voorstel van wet werd ingeschat dat ongeveer vijf partijen in Nederland een vergunning voor het servicen van een niet-renderende kredietovereenkomst zullen aanvragen. De AFM heeft als onderdeel van haar uitvoeringstoets echter de inschatting gemaakt dat het om 10 tot 20 vergunningaanvragen zal gaan. Bij de berekening van de eenmalige lasten is uitgegaan van 10 vergunningaanvragen.

Een persoon die bij de AFM een vergunning aanvraagt voor het in Nederland uitoefenen van het bedrijf van kredietservicier wordt geconfronteerd met eenmalige regeldrukkosten die samenhangen met de beoordeling van de vergunningaanvraag en met regeldrukkosten die samenhangen met de in het kader van de vergunningaanvraag door te voeren geschiktheids- en betrouwbaarheidstoets van de dagelijks beleidsbepalers of lid van het toezichthoudend orgaan respectievelijk dagelijks beleidsbepaler, medebeleidsbepaler, lid van het toezichthoudend orgaan van of houder van een gekwalificeerde deelneming in de kredietservicier. De aanvrager van de hiervoor bedoelde vergunning krijgt daarnaast te maken met incidentele regeldrukkosten en de kosten voor het doorlopend toezicht door de AFM.

Eenmalige kosten

De eenmalige regeldrukkosten bestaan uit aan de AFM verschuldigde heffingen voor de behandeling van de aanvraag van de vergunning voor het in Nederland services van niet-renderende kredietovereenkomsten. Bij de behandeling van de vergunningaanvraag beoordeelt de AFM onder meer of de (voorgenomen) dienstverlening en bedrijfsvoering van de aanvrager voldoen aan de relevante wettelijke voorschriften. Voorts dient de AFM te beoordelen of de aanvrager beschikt over robuuste governance regelingen en adequate interne controlemechanismen. Die beoordeling ziet onder meer op het beleid van de aanvrager ten aanzien van de zorgvuldige omgang en communicatie met kredietnemers, de door de aanvrager getroffen maatregelen ter bescherming van de privacy van kredietnemers, de (eventueel voorgenomen) uitbesteding van kredietserVICINGactiviteiten door de aanvrager en de beoordeling van de procedures voor de interne klachtenafhandeling door de aanvrager. Voor de behandeling van die vergunningaanvraag zal een bedrag van € 14.600 verschuldigd zijn.

Met de in het kader van de behandeling van de vergunningaanvraag te beoordelen betrouwbaarheid van de dagelijks beleidsbepalers, medebeleidsbepalers, leden van het toezichthoudend orgaan van of houders van een gekwalificeerde deelneming in de kredietserVICER is een bedrag van € 700 per persoon gemoeid.

Voor het in de kader van de behandeling van de vergunningaanvraag toetsen van de geschiktheid van de dagelijks beleidsbepalers van de kredietserVICER zal een heffing van € 2.900 per persoon verschuldigd zijn. Voor de behandeling van de vergunningaanvraag en de uitvoering van de betrouwbaarheids- en geschiktheidstoetsen is derhalve tenminste € 21.800- ($€ 14.600 + 2 \times 700 + 2 \times € 2.900$) verschuldigd.

Ten behoeve van de beoordeling van de vergunningaanvraag en het doorvoeren van de betrouwbaarheids- en geschiktheidstoetsingen zal een kredietserVICER kosten moeten maken voor het opstellen, verzamelen en verzenden van de daartoe benodigde gegevens en bescheiden. Naar schatting zal een hoogopgeleide medewerker van een kredietserVICER hier veertig manuren aan kwijt zijn. De eenmalige regeldrukkosten bedragen in dat geval € 2.160 ($40 \times € 54$)

De eenmalige regeldrukkosten voor een kredietserVICER komen daarmee op € 23.960. ($€ 21.800.- + € 2.160$). Omdat naar verwachting 10 partijen een vergunning voor het in Nederland services van niet-renderende kredietovereenkomsten zullen aanvragen bij de AFM bedragen de totale eenmalige regeldrukkosten bedragen derhalve € 239.600 ($10 \times € 23.960$).

Incidentele kosten

Naast de hiervoor toegelichte eenmalige regeldrukeffecten, krijgen kredietserVICERS ook te maken met andere regeldrukkosten die meer incidenteel van aard zijn. Zo moeten kredietserVICERS aan de AFM incidenten melden en wijzigingen van de gegevens op grond waarvan de vergunning is verleend doorgeven.

Een kredietserVICER is op grond van artikel 4:81d Wft tevens verplicht om bij iedere overdracht van niet-renderende kredietovereenkomsten de betrokken kredietnemers van bepaalde informatie te voorzien. De regeldrukeffecten die uit deze informatieplicht voortvloeien zijn derhalve afhankelijk van het aantal overdrachten van niet-renderende kredietovereenkomsten dat in een bepaald kalenderjaar in Nederland plaatsvindt. De door de Europese Commissie opgestelde effectbeoordeling geeft daar

enige aanknopingspunten voor.²⁵ In de periode 2015–2016 zijn in de EU circa 500 overdrachten van niet-renderende kredietovereenkomsten doorgevoerd. Op basis van dat aantal overdrachten kan worden berekend dat er gemiddeld 250 overdrachten per jaar plaatsvinden en dat er per lidstaat gemiddeld circa 10 overdrachten per jaar worden doorgevoerd. Ingeschat wordt dat er in Nederland jaarlijks iets meer dan 10 overdrachten zullen worden doorgevoerd, zodat in onderstaande berekening wordt uitgegaan van 15 per jaar in Nederland doorgevoerde overdrachten van niet-renderende kredietovereenkomsten. Aangenomen wordt dat een hoogopgeleide medewerker van een kredietserver per overdracht 4 uur bezig is om de aan de betrokken kredietnemer(s) te verstrekken informatie te verzamelen, te bewerken en te verstrekken. De hiermee samenhangende regeldrukkosten bedragen € 4.050 ($15 * 4 * € 54$). Per kredietserver gaat het om € 405.

Verder is de kredietserver gehouden om, indien van toepassing, de AFM op de hoogte te stellen van de identiteit en het adres van de door hem gebruikte kredietserveringaanbieder. Deze verplichting zal volgen uit lagere regelgeving. Een hoogopgeleide medewerker van een kredietserver zal hiermee naar schatting een half uur bezig zijn. Bij 15 uitbestedingen van werkzaamheden aan een kredietserveringaanbieder per jaar zijn met deze verplichting maximaal € 405,- ($15 * (€ 54,- * 0,5)$) aan incidentele kosten gemoeid.

Kosten voor doorlopend toezicht

Voorts zal de AFM bij een kredietserver kosten in rekening brengen voor het door haar verrichte doorlopend toezicht op de kredietserver. In verband hiermee zal het Besluit bekostiging financieel toezicht 2019 worden gewijzigd.

Kredietkopers

Het in Nederland uitoefenen van het bedrijf van kredietkoper is geen vergunningplichtige activiteit. Dit voorstel van wet veroorzaakt derhalve geen eenmalige regeldrukeffecten voor kredietkopers. Wel ontstaan er als gevolg van het voorstel van wet structurele regeldrukeffecten. Zo bepaalt artikel 4:81h Wft dat niet de kredietserver, maar de kredietkoper die door hem aangekochte niet-renderende kredietovereenkomsten zelf serviceret, bij iedere overdracht van deze overeenkomsten bepaalde informatie aan de betrokken kredietnemer(s) dient te verstrekken.

Hiervoor is het aantal overdrachten van niet-renderende kredietovereenkomsten in Nederland geschat op vijftien per jaar. Er zijn geen gegevens beschikbaar op basis waarvan dat aantal overdrachten kan worden uitgesplitst in overdrachten van niet-renderende kredietovereenkomsten met betrekking tot overeenkomsten die door een kredietkoper zelf respectievelijk door een kredietserver zijn geserviced. Het hiervoor genoemde bedrag van € 4.050,- aan structurele regeldrukkosten in verband met de overdracht van niet-renderende kredietovereenkomsten ziet derhalve eveneens op de overdracht dergelijke overeenkomsten die door kredietkoper zelf zijn geserviced.

Verder is de kredietkoper op grond van artikel 4:81j Wft gehouden om de AFM op de hoogte te stellen van de identiteit en het adres van de door hem gebruikte kredietserver. Een hoogopgeleide medewerker van een kredietkoper zal hiermee naar schatting een half uur bezig zijn. Bij

²⁵ Europese Commissie, 14 maart 2018, Impact assessment on credit servicers, credit purchasers and the recovery of collateral, COM(2018) 135.

15 overdrachten per jaar zijn met deze verplichting maximaal € 405,- ($15 * (€ 54,- * 0,5)$) aan incidentele kosten gemoeid.

Tenslotte bepaalt artikel 4:81l Wft dat een kredietkoper de AFM ieder half jaar in kennis stelt van de door hem uitgevoerde overdrachten van niet-renderende kredietovereenkomsten. Een hoogopgeleide medewerker zal daar naar schatting circa twee uur per half jaar aan kwijt zijn. Op jaarbasis zijn veroorzaakt deze verplichting € 216,- ($2 * 2 * € 54,-$) aan regeldrukkosten.

In totaal bedragen de incidentele regeldrukkosten voor kredietkopers maximaal € 4.671 ($€ 4.050 + € 405 + € 216$), waarbij geldt dat in de praktijk niet alle kopers de aangekochte kredietovereenkomsten zelf zullen servicen en de daadwerkelijke regeldrukkosten dus lager zullen liggen.

Banken en aanbieders van krediet

Voor banken geldt dat zij de AFM op grond van artikel 4:27b Wft halfjaarlijks op de hoogte moeten stellen van verkochte niet-renderende kredietovereenkomsten. Evenals bij de kredietkopers zal een hoogopgeleide medewerker van een bank hier zo'n twee uur per rapportage aan kwijt zijn. De structurele regeldrukeffecten van deze verplichting bedragen daarmee € 216 ($2 * 2 * € 54$) per jaar.

Verder geldt dat artikel 4:81m Wft op de banken de verplichting legt om bepaalde informatie beschikbaar te maken over potentiële kredietkopers. Hiermee zijn geen extra regeldrukkosten gemoeid, aangezien verwacht mag worden dat banken die niet-renderende kredietovereenkomsten willen verkopen sowieso de nodige informatie beschikbaar maken voor potentiële kredietkopers. Het zal dus grotendeels om bedrijfseigen kosten gaan.

Andere verplichtingen die tot structurele regeldrukkosten kan leiden, volgen uit de artikelen 7:61a en 7:125a BW en gelden naast banken voor alle aanbieders van krediet. Op basis van deze verplichtingen moeten aanbieders van krediet consumenten op de hoogte stellen van bepaalde informatie bij een voorgenomen wijziging van de op de kredietovereenkomst van toepassing zijnde voorwaarden. De hiervoor bedoelde informatie is in de Nederlandse praktijk echter al veelal onderdeel van de (algemene) voorwaarden die op een kredietovereenkomst van toepassing zijn, waardoor dit onderdeel vermoedelijk niet tot substantiële regeldrukeffecten zal leiden.

Op basis van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat de structurele regeldrukkosten voor banken en aanbieders van krediet als gevolg van de halfjaarlijkse rapportages betreffende overgedragen kredieten € 216 ($2 * 2 * 54$) per jaar bedragen.

§ 9. Inwerkingtreding

De richtlijn bepaalt dat de lidstaten uiterlijk op 29 december 2023 de vereiste implementatiemaatregelen moeten vaststellen en deze maatregelen vanaf 30 december 2023 moeten toepassen. Verder bepaalt de richtlijn dat entiteiten die op 30 december 2023 overeenkomstig het nationale recht reeds krediet servicingactiviteiten verrichten, deze activiteiten mogen voorzetten tot 29 juni 2024 of tot de datum waarop zijn een vergunning overeenkomstig de richtlijn hebben verkregen, indien dit vroeger is dan 29 juni 2024. De hiervoor genoemde data zijn inmiddels verstreken.

De gevolgen van het niet tijdig implementeren van de richtlijn zijn beperkt omdat het in Nederland verrichten van krediet servicingactiviteiten thans een ongereguleerde bedrijfsactiviteit is. Personen die deze bedrijfsactiviteit in Nederland verrichten, kunnen deze blijven verrichten tot het tijdstip waarop dit voorstel van wet kracht van wet heeft verkregen en in werking is getreden. Vanaf dat tijdstip dienen deze personen, indien zij in Nederland niet-renderende kredietovereenkomsten services, te beschikken over een daartoe ingevolge de richtlijn krediet servicers en kredietkopers verleende vergunning.

Het belangrijkste gevolg van het niet tijdig implementeren van de richtlijn is dat personen met zetel in Nederland niet kunnen overgaan tot services van niet-renderende kredietovereenkomsten in een andere lidstaat omdat deze personen niet over een Europees paspoort (kunnen) beschikken op basis waarvan zij in die andere lidstaat het bedrijf van krediet servicer kunnen uitoefenen. Immers, dat Europees paspoort is verbonden aan een op grond van de Wft door de Autoriteit Financiële Markten (AFM) verleende vergunning voor het in Nederland services van niet-renderende kredietovereenkomsten. De AFM is pas vanaf het tijdstip waarop dit voorstel van wet kracht van wet heeft verkregen en in werking is getreden bevoegd om een dergelijke vergunning op aanvraag te verlenen.

§ 10. Openbare consultatie

Inleiding

Het conceptwetsvoorstel is van 12 juni 2023 tot en met 28 juli 2023 openbaar geconsulteerd op www.internetconsultatie.nl. Er zijn acht reacties ontvangen afkomstig van FIZ Advocaten, Intrum Nederland B.V., de Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders (KBvG), Linklaters, de Nederlandse Vereniging van gecertificeerde Incasso-ondernemingen (NVI), de Nederlandse Vereniging van Banken (NVB), het Verbond van Credit Management Bedrijven (VCMB) en VMP & Partners B.V. (VMP). Hieronder wordt per thema ingegaan op de reacties.

Reikwijdte

Er zijn verschillende vragen gesteld over de reikwijdte van de richtlijn en van het voorstel van wet. Zo vraagt Linklaters welke lidstaat bij grensoverschrijdende dienstverlening door krediet servicers als lidstaat van ontvangst moet worden gezien. De lidstaat waarin de kredietkoper is gevestigd kan namelijk een andere zijn dan de lidstaat waarin de kredietnemer is gevestigd.

Artikel 3, onderdeel 11, van de richtlijn definieert het begrip «lidstaat van ontvangst» als de lidstaat, die niet de lidstaat van herkomst is, waar de krediet servicer een bijkantoor heeft of krediet servicingactiviteiten verricht, en in ieder geval waar de kredietnemer woont, of zijn statutaire zetel gevestigd is of, indien hij op grond van zijn nationale recht geen statutaire zetel heeft, de lidstaat waar zijn hoofdkantoor gevestigd is. Voornoemd begrip bleek niet helemaal juist in artikel 2:121f Wft te zijn opgenomen. In verband daarmee is de tekst van artikel 2:121f en de artikelsgewijze toelichting op dat artikel aangepast.

Verder merkt Linklaters terecht op dat artikel 21, tweede lid, van de richtlijn bepaalt dat de toezichthoudende instantie van de lidstaat van herkomst van de kredietkoper verantwoordelijk is voor het toezicht op artikel 10 van de richtlijn en de in het nationale recht van de lidstaten opgenomen voorschriften die aan dat artikel uitvoering gegeven (in Nederland zijn dat de artikelen 4:81g en 4:81h Wft). Om dit te verduidelijken is de tekst van het voorgestelde artikel 4:1, onderdeel j, Wft gewijzigd.

De NVI verzoekt om in de memorie van toelichting te verduidelijken dat een partij niet over een vergunning als bedoeld in artikel 2:64a Wft hoeft te beschikken, indien hij reeds voor 30 december 2023 kredietserVICINGactiviteiten in Nederland verricht ten aanzien van niet-renderende kredietovereenkomsten in de zin van de richtlijn en hij deze activiteiten niet voortzet ten aanzien van niet-renderende kredietovereenkomsten die op of na die datum zijn overeengekomen. Opgemerkt wordt dat dit een en ander is toegelicht in de artikelsgewijze toelichting op artikel 2:64b, tweede lid, Wft.

Intrum verzoekt om in overweging te nemen om niet-bancaire Vorderingen op dezelfde wijze te reguleren zoals dat in de richtlijn ten aanzien van niet-renderende kredietovereenkomsten geschiedt. Er is niet voor gekozen om in het kader van dit voorstel van wet of in een ander kader vorderingen die buiten het toepassingsbereik van de richtlijn vallen op dezelfde wijze te reguleren als (bancaire) niet-renderende kredietovereenkomsten die (wel) onder dat toepassingsbereik vallen. Enerzijds omdat het onderhavige wetsvoorstel, dat uitsluitend strekt tot implementatie van een Europese richtlijn, geen andere regels mag bevatten dan die welke voor die implementatie noodzakelijk zijn en anderzijds omdat een zodanige maatregel grote gevolgen zou kunnen hebben op het huidige stelsel van kredietverlening in Nederland.

Verder merkt Intrum op dat de richtlijn en het voorstel van wet niet verduidelijken welk regime van toepassing is ten aanzien van renderende kredietovereenkomsten die worden doorverkocht en die nadien als niet-renderende kredietovereenkomst in de zin van de richtlijn kwalificeren. Het is juist dat de richtlijn zich niet uitlaat over de hiervoor genoemde situatie. Gelet op het doel van de richtlijn zoals verwoord in de preambule van de richtlijn en de omstandigheid dat de richtlijn niet voorziet in voorschriften met betrekking tot kredietovereenkomsten die na hun doorverkoop «van kleur verschieten» van renderend naar niet-renderend leiden wij af dat de richtlijn enkel ziet op kredietovereenkomsten die reeds bij hun (door)verkoop niet-renderend in zin van de richtlijn zijn. Een andere lezing zou bijvoorbeeld tot de ongewenste situatie kunnen leiden dat degene die intentie heeft om in opdracht van een derde uitsluitend renderende kredietovereenkomsten te beheren onderhevig wordt aan het bepaalde ingevolge de richtlijn, indien een of meerdere van die renderende kredietovereenkomsten op enig moment na hun overdracht als niet-renderend in de zin de richtlijn zouden kwalificeren.

Linklaters vraagt of zogenoemde (security)agents als kredietserVICER in de zin van de richtlijn (kunnen) kwalificeren. Dergelijke (security)agents fungeren bij syndicaatsleningen – zakelijke leningen waarbij een consortium van kredietgevers betrokken is – als tussenpersoon tussen zakelijke kredietnemers en het syndicaat van kredietgevers. Of een (security)agent als kredietserVICER kwalificeert hangt af van de omstandigheden van het geval. Hierbij dient in ieder geval in aanmerking te worden genomen dat de richtlijn uitsluitend ziet op (bancaire) niet-renderende kredietovereenkomsten. Voorts moet er steeds sprake zijn van een (economische of juridische) overdracht van zodanige kredietovereenkomsten aan een kredietkoper, waarbij een van de kredietnemers een consument is. Als dan een security agent wordt ingeschakeld, geldt er op grond van de richtlijn een verplichting om ten behoeve van het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten een vergunninghoudende kredietserVICER in te schakelen.

Linklaters merkt verder op dat de in artikel 4 van de richtlijn opgenomen vergunningplicht is gekoppeld aan de lidstaat van herkomst van betrokkene en niet aan het in Nederland verrichten van een bepaalde

activiteit. Linklaters stelt in verband daarmee voor om artikel 2:64a Wft – dat artikel 4 van de richtlijn implementeert – te wijzigen. De aanhef van artikel 2:64c, eerste lid, Wft bepaalt dat degene die een vergunning als bedoeld in artikel 2:64a aanvraagt over een zetel in Nederland dient te beschikken. Hierdoor is het niet nodig om een zetelvereiste in 2:64a Wft op te nemen.

Voorts zouden, aldus Linklaters, bemiddelaars in de zin van de Wft moeten worden vrijgesteld van de in artikel 2:64a van die wet neergelegde vergunningplicht voor het in Nederland services van een niet-renderende kredietovereenkomst. Linklaters betoogt dat een zodanige vrijstelling mogelijk is op grond artikel 2, vijfde lid, van de richtlijn. Dat artikel bepaalt welke activiteiten of werkzaamheden buiten het toepassingsbereik van de richtlijn vallen.

Artikel 2, vijfde lid, van de richtlijn biedt echter geen adequate basis om bij wet of anderszins bemiddelaars in de zin van de Wft vrij te stellen van de in artikel 2:64a Wft neergelegde vergunningplicht voor het in Nederland verrichten van krediet servicingactiviteiten ten aanzien van niet-renderende overeenkomsten. De activiteiten of werkzaamheden van dergelijke bemiddelaars kunnen niet als een van de in artikel 2, vijfde lid, bedoelde activiteiten of werkzaamheden worden aangemerkt. Zo bepaalt bijvoorbeeld artikel 2, vijfde lid, aanhef en onderdeel a, onder iii, van de richtlijn dat buiten het toepassingsbereik van de richtlijn valt, het services van de rechten van een kredietgever krachtens een overeenkomst, of van de overeenkomst zelf, door een niet-kredietinstelling die is onderworpen aan toezicht door een bevoegde autoriteit van een lidstaat overeenkomstig artikel 20 van de richtlijn consumentenkrediet of artikel 35 van de richtlijn hypothecair krediet. Beide laatstgenoemde artikelen zien op entiteiten die kredieten verlenen (kredietgevers) en niet op kredietbemiddelaars in de zin van de richtlijn consumentenkrediet respectievelijk de richtlijn hypothecair krediet. Er is dan ook – anders dan Linklaters stelt – geen ruimte om op basis van artikel 2, vijfde lid, van de richtlijn, of op basis van enig ander in die richtlijn opgenomen voorschrift, bemiddelaars in de zin van de Wft vrij te stellen van de in artikel 2:64a opgenomen vergunningplicht voor het in Nederland services van een niet-renderende kredietovereenkomst.

Tenslotte vraagt Linklaters of het toepassingsbereik van de in de Vrijstellingsregeling Wft opgenomen vrijstelling van de vergunningplicht voor het aanbieden van krediet voor kopers wordt aangepast, zodat kredietkopers in de zin van de richtlijn onder dat toepassingsbereik komen te vallen. Deze vraag kan bevestigend worden beantwoord. In paragraaf 4 van deze toelichting wordt dit onderwerp nader toegelicht.

De NVI en de VCMB vragen of een incasso-organisatie als krediet servicer kwalificeert. Een incasso-organisatie die zich uitsluitend bezighoudt met het innen en invorderen van door kredietnemers verschuldigde bedragen, kwalificeert niet als krediet servicer. Een krediet servicer in de zin van de richtlijn – en dit voorstel van wet – is degene die in de uitoefening van een beroep of bedrijf namens een kredietkoper de rechten en verplichtingen met betrekking tot de rechten van een kredietgever op grond van een niet-renderende kredietovereenkomst, of de niet-renderende kredietovereenkomst zelf, (i) beheert en (ii) de nakoming ervan afdwingt, waarbij tevens (iii) een of meerdere krediet servicingactiviteiten worden verricht. Een krediet servicer verricht deze activiteiten steeds in combinatie met elkaar.

VMP pleit in haar reactie om uitbesteding van krediet servicingactiviteiten door krediet servicers aan krediet servicingaanbieders te beperken tot de activiteiten innen en invorderen van verschuldigde betalingen en het beheren van klachten. VMP is van oordeel dat andere krediet servicingactiviteiten – dan het innen en invorderen – door krediet servicers zelf zouden

moeten worden verricht. Het is lidstaten niet toegestaan bij nationaal recht af te wijken van hetgeen de richtlijn ten aanzien van het uitbesteden van krediet servicingactiviteiten bepaalt.

De NVB vraagt in hoeverre de artikelen 7:61a en 7:125a BW niet alleen op de voorwaarden van de overeenkomst zelf, maar tevens op de in de kredietovereenkomst van toepassing verklaarde algemene voorwaarden zien en in hoeverre het de bedoeling is dat elke wijziging van de kredietovereenkomst of van die algemene voorwaarden, inhoudelijk wordt toegelicht.

De hiervoor genoemde artikelen uit het BW bepalen welke informatie een kredietgever aan een consument dient te verstrekken bij wijziging van de overeenkomst. Het gaat – kort samengevat – om de verplichting om de consument in kennis te stellen van een duidelijke beschrijving van de voorgestelde wijzigingen, het tijdschema wanneer de wijzigingen plaatsvinden, de middelen die een consument heeft om een klacht in te dienen, de termijn waarbinnen een klacht ingediend kan worden en de bevoegde autoriteit waarbij de consument de klacht kan indienen. De richtlijn gaat niet uitdrukkelijk in op deze kwestie, maar op grond van het Nederlandse civiele recht maken de algemene voorwaarden die van toepassing zijn op een kredietovereenkomst deel uit van die overeenkomst. Omdat de richtlijn geen specifieke uitzondering op de hier bedoelde informatieverplichting voor de op een kredietovereenkomst toepasselijke algemene voorwaarden, bevat, is er geen aanleiding om aan te nemen dat de verplichtingen uit de artikelen 7:61a en 7:125a BW niet van toepassing zijn op de algemene voorwaarden. Daarbij geldt tevens dat het toepassingsbereik van de artikelen 7:61a en 7:125a BW breder is dan enkel niet-renderende kredietovereenkomsten, omdat deze artikelen strekken tot implementatie van enige artikelen uit de richtlijn consumentkrediet en de richtlijn hypothecair krediet. Ten aanzien van een renderende kredietovereenkomst geldt dus eveneens de verplichting om informatie over een wijziging van die overeenkomst te verstrekken aan een consument.

Verhouding tussen servicen, aanbieden, bemiddelen en de Wki

Wat betreft de verhouding met andere regelgeving, wijst Linklaters erop dat door gebruik te maken van de term «beheren» in de definitie van «servicen van een niet-renderende kredietovereenkomst» de indruk wordt gewekt dat het verrichten van krediet servicingactiviteiten los staat van het beheren van een kredietovereenkomst, terwijl Linklaters meent dat krediet servicingactiviteiten concrete vormen van beheerwerkzaamheden zijn. In dat kader wijst Linklaters erop dat in de parlementaire geschiedenis van de Wet financiële dienstverlening incassowerkzaamheden als een vorm van beheren werd gezien, waarbij beheren onderdeel is van de huidige definitie in de Wft van «aanbieden».²⁶ Linklaters pleit er daarom voor om de term «tevens» te laten vervallen in de definitie van «servicen van een niet-renderende kredietovereenkomst» om dit duidelijk te maken.

De richtlijn definieert de krediet servicer als degene die, kort samengevat, bedrijfsmatig namens een kredietkoper de rechten en verplichtingen uit een niet-renderende kredietovereenkomst, of die overeenkomst zelf, beheert en uitvoert en die ten minste een of meerdere krediet servicingactiviteiten verricht. De richtlijn maakt hiermee inderdaad een onderscheid tussen beheren en uitvoeren enerzijds en het tevens verrichten van krediet servicingactiviteiten anderzijds. Los van de vraag of dit wenselijk zou zijn, wordt geen ruimte gezien om in de implementatiebepaling van

²⁶ Kamerstukken II 2003/04, 29 507, nr. 3.

de definitie van «kredietservicier» de term «tevens» of de term «beheren» te schrappen.

De VCMB en VMP vragen of een kredietservicieaanbieder registratieplichtig is onder de Wki. De Wki biedt een regelgevend kader voor de private buitengerechtelijke incassodienstverlening. Indien een kredietservicieaanbieder activiteiten verricht die kwalificeren als incassodienstverlening in de zin van de Wki dan is de kredietservicieaanbieder registratieplichtig onder de Wki. Voor kredietservicieaanbieders geldt geen vergunningplicht op grond van de Wft. De passage in paragraaf 4 waar de VCMB naar verwijst, is aangepast.

FIZ Advocaten geeft in zijn reactie aan dat de voor kredietserviciers geldende vrijstelling van de Wki ook zou moeten gelden voor aanbieders van krediet en bemiddelaars in krediet. Deze aanbieders en bemiddelaars zijn, aldus FIZ advocaten, gereguleerd en de regels voor deze partijen zijn gebaseerd op de richtlijn consumentenkrediet en de richtlijn hypothecair krediet. Dit voorstel van wet bevat uitsluitend voorschriften die strekken tot implementatie van de richtlijn. De richtlijn voorziet niet in de door FIZ advocaten bepleitte vrijstelling. Alleen al om die reden kan die vrijstelling niet in dit voorstel van wet worden opgenomen.

Civielrechtelijke aspecten

Linklaters stelt enige vragen ten aanzien van de mogelijke civielrechtelijke gevolgen van een schending van de artikelen 4:81g tot en met 4:81l en artikel 4:81m. Linklaters wijst er tevens op dat op voorhand niet steeds duidelijk is of niet-renderende kredietovereenkomsten deel uitmaken van een portefeuille aan gekochte kredietovereenkomsten. In verband hiermee vraagt Linklaters of duidelijk gemaakt kan worden dat de kredietkoper altijd moet kunnen afgaan op hetgeen de verkopende bank hierover meedeelt.

Ten aanzien van de civielrechtelijke gevolgen bepaalt artikel 1:23, eerste lid, Wft dat de rechtsgeldigheid van een privaatrechtelijke rechtshandeling die is verricht in strijd met het bij of krachtens de Wft bepaalde, niet uit dien hoofde aantastbaar is. Dit betekent niet dat schending van een of meer van de hiervoor genoemde Wft-artikelen geen civielrechtelijke gevolgen kan hebben. Indien bijvoorbeeld een verkopende bank artikel 4:81m overtreedt, kan die bank daarop in een civiele procedure worden aangesproken en is het uiteindelijk aan de civiele rechter om te oordelen of die schending civielrechtelijke consequenties heeft.

Er zijn verschillende vragen gesteld over artikel 7:128ba BW. FIZ Advocaten vraagt naar de verhouding tussen artikel 7:69 BW en het nieuwe artikel 7:128ba BW. Artikel 7:69 BW implementeert namelijk artikel 17 van de richtlijn consumentenkrediet dat dezelfde bewoordingen heeft als het door de richtlijn geïntroduceerde artikel 28 bis van de richtlijn hypothecair krediet. Laatstgenoemd artikel ligt ten grondslag aan het in dit wetsvoorstel opgenomen artikel 7:128ba BW. Linklaters vraagt met betrekking tot artikel 7:128ba BW wat er gebeurt indien er een stille overdracht van niet renderende (bancaire) kredietovereenkomsten heeft plaatsgevonden, waarbij de verkopende bank deze overgedragen kredietovereenkomsten blijft beheren, maar waarbij op een later tijdstip de kredietkoper een derde aanwijst om de door hem verkregen (vorderingen volgend uit) kredietovereenkomsten te beheren. Moet in een dergelijke situatie alsnog de initiële kredietnemer over de overdracht worden geïnformeerd?

Naar aanleiding van de verschillende consultatiereacties en een nadere analyse is bij de vormgeving van artikel 7:128ba BW aangesloten bij die van artikel 7:69 BW. Ten eerste geldt dat het aan artikel 7:69 BW ten grondslag liggende artikel 17 van de richtlijn consumentenkrediet nagenoeg gelijklopend is aan het in de richtlijn hypothecair krediet ingevoegde artikel 28 bis. Het ligt daarom voor de hand om bij de implementatie van artikel 28 bis van de richtlijn hypothecair krediet voor een gelijklopende formulering te kiezen.

Ten tweede maakt de naar aanleiding van enige consultatiereacties aangepaste tekst artikel 7:128ba BW duidelijk dat de medewerkingsplicht van artikel 6:159 BW bij overname van contract niet wordt uitgesloten, indien de bank, die de kredietovereenkomst overdraagt, de overdragende overeenkomst blijft beheren. In eerste instantie is gekozen om de medewerkingsplicht uit te schakelen wanneer de verkopende bank de overeenkomst blijft beheren. Naar aanleiding van de opmerkingen van FIZ Advocaten hieromtrent en nadere bestudering van bijvoorbeeld overweging 40 en artikel 2, tweede lid, van de richtlijn zijn er mogelijkheden gezien om de medewerkingsplicht niet uit te schakelen en zodoende de consumentenbescherming niet aan te tasten.

Ten derde geldt dat de tekst van artikel 7:128ba, tweede lid, BW zoals die thans luidt – anders dan de geconsulteerde tekst van dat artikel – geen twijfel oproept over de geldigheid van de stille overdracht in de door Linklaters beschreven situatie. Die aangepaste tekst ziet uitsluitend op de communicatie in de richting van de consument op het moment van overdracht van de vordering of rechtsverhouding. De tekst van artikel 7:128ba, tweede lid, grijpt niet langer in op de toepassing van de artikelen 3:94 en 6:159 BW. De tekst van artikel 7:128ba BW alsmede de toelichting daarop zijn in lijn met bovenstaande aangepast.

Overig

Intrum Nederland en de NVI dringen er in hun consultatiereacties op aan dat in het wetsvoorstel uitdrukkelijk wordt bepaald dat alle communicatie met kredietnemers langs elektronisch weg kan plaatsvinden. Artikel 49, eerste lid, BGfo bepaalt op welke wijze een financiële onderneming – de in dat artikel bedoelde – informatie aan een consument of client dient te verstrekken. Op grond artikel 49, eerste lid, tweede zin, BGfo kan de informatie ook via een andere duurzame drager dan papier worden verstrekt, indien de financiële onderneming zich ervan heeft vergewist dat de consument of cliënt over de benodigde middelen beschikt om kennis te nemen van de aldus te verstrekken informatie.²⁷ Aangezien een krediet-servicer kwalificeert als financiële onderneming is artikel 49, eerste lid, BGfo onverkort van toepassing op een krediet-servicer en dient deze bij het verstrekken van informatie het bepaalde in artikel 49, eerste lid, in aanmerking te nemen. Voorts is van belang dat dit voorstel van wet uitsluitend voorschriften bevat die strekken tot implementatie van de richtlijn. Ook indien het wenselijk zou zijn – hetgeen niet het geval is – om nadere regels vast te stellen in aanvulling op of in afwijking van artikel 49, eerste lid, BGfo dan zouden deze niet in het kader van de onderhavige richtlijn implementatie kunnen worden vastgesteld aangezien de richtlijn ter zake geen voorschriften bevat.

Linklaters vraagt waarom het voorstel van wet alleen rekening houdt met «koop» als geldige titel van overdracht voor de economische of juridische overdracht van niet-renderende kredietovereenkomsten. Het is enerzijds

²⁷ Het begrip «duurzame drager» wordt in artikel 1:1 Wft gedefinieerd.

lastig voor te stellen dat in het kader van deze richtlijn andere overdrachtstitels dan koop relevant kunnen zijn en anderzijds is van belang dat de richtlijn geen rekening houdt met andere overdrachtstitels dan koop (zie bijvoorbeeld de definitie van «kredietkoper» in artikel 3, onderdeel 6, richtlijn). De richtlijn biedt derhalve geen ruimte om bij diens implementatie rekening te houden met andere overdrachtstitels dan koop.

NVI en VCMB verzoeken om – al dan niet in een latere ministeriële regeling – te faciliteren dat kredietsservicers en kredietsservicingaanbieders toegang hebben tot de Basis Registratie Personen (BRP), ten behoeve van de juiste vaststelling van het adres van een kredietnemer. De richtlijn bevat geen voorschrift om in een dergelijke toegang te voorzien. Omdat de onderhavige kwestie buiten het bereik van de implementatieopdracht valt, kan daarop in dit voorstel van wet niet verder worden ingegaan.

Ten aanzien van de verwerking van persoonsgegevens verzoekt Intrum Nederland dat in de Wft wordt opgenomen dat kredietsservicingactiviteiten een legitiem doel vormen voor de verwerking van persoonsgegevens en dat in die wet tevens wordt verduidelijkt op basis van welke rechtsgrond die gegevensverwerking is toegestaan. Het is aan partijen zelf om die rechtsgrond te bepalen, en indien het noodzakelijk is om de rechtsgrond te bepalen krachtens de Wft zal dat op basis van artikel 6, eerste lid, aanhef en onderdeel c, van de Algemene verordening gegevensverwerking (AVG) zijn. Voor zover het om uitvoering van een overeenkomst gaat is het aan de bij de overeenkomst betrokken partijen om dit adequaat in te regelen.

Intrum Nederland geeft aan dat de toegang van consumenten en cliënten tot een interne klachtenprocedure, zoals die van artikel 4:17 Wft, laagdrempelig dient te zijn en dat een nadere inhoudelijke invulling van het begrip klacht die toegang zou kunnen beperken of bezwaren hetgeen niet wenselijk is. Het begrip «klacht» zou duidelijk gedefinieerd moeten worden en Intrum Nederland doet daarbij een definitievoorstel. Dit voorstel van wet strekt uitsluitend tot implementatie van in de richtlijn opgenomen voorschriften. Nu de richtlijn geen voorschrift bevat dat begrip klacht nader inhoudelijk invult, kan dit voorstel van wet niet in een dergelijke nadere invulling voorzien.

De NVB vraagt welke autoriteit bevoegd is ten aanzien van klachten van consumenten over wijzigingen van de voorwaarden krachtens artikel 7:61a, onderdeel b, BW of artikel 7:125a, onderdeel e, BW. Voor zover het gaat om klachten van consumenten over een financiële dienstverlener staat toegang tot het Klachteninstituut Financiële Dienstverlening (Kifid) open. Het wetsvoorstel beoogt geen verandering aan te brengen in het huidige systeem van de behandeling van klachten van consumenten. Vanzelfsprekend staat een gang naar de rechter onverminderd open voor zowel consumenten als ondernemers.

De KBvG stelt een vraag waarom bij gebruik van de lidstaattoptie van artikel 2, zesde lid, van de richtlijn waarbij de advocaten, notarissen en gerechtsdeurwaarders uitgezonderd kunnen worden van het toepassingsbereik van de richtlijn. Bij de implementatie van deze vrijstellingsmogelijkheid is daarvoor in artikel 2:64e Wft een grondslag gecreëerd, maar in de toelichting is voor gerechtsdeurwaarders echter opgenomen dat deze vrijstelling enkel geldt voor zover het een gerechtelijke procedure betreft. De KBvG stelt een vraag waarom hiervoor gekozen is. Deze afbakening bleek na nadere analyse onvoldoende onderbouwd, waarbij een belangrijk element is dat gerechtsdeurwaarders onder integraal toezicht van Bureau financieel toezicht staan, zowel in de minnelijke als executiefase van een traject. De toelichting is dan ook aangepast.

De KBvG stelt ook een vraag over de afgescheiden rekening, bedoeld in artikel 4:81f, eerste lid, Wft, waarop kredietsevicers gelden van kredietnemers mogen aanhouden. De KBvG vraagt of een gerechtsdeurwaarder als een kredietsevicer of kredietsevicingaanbieder kan worden aangemerkt. Daarnaast vraagt de KBvG of een gerechtsdeurwaarder op grond van artikel 19 van de Gerechtsdeurwaarderswet gelden kan ontvangen van kredietnemers, indien hij als kredietsevicingaanbieder optreedt. Zoals hiervoor is toegelicht valt een gerechtsdeurwaarder die tevens kredietsevicingactiviteiten in de zin van de richtlijn verricht buiten het toepassingsbereik van de richtlijn. De gerechtsdeurwaarder die in de hoedanigheid van gerechtsdeurwaarder geldmiddelen van kredietnemers aanhoudt, houdt deze aan op de in artikel 19 GDW bedoelde derden-geldrekening.

De NVI geeft aan dat het momenteel voor incassobureaus zeer lastig is om een derdengeldenrekening te openen bij banken en vraagt om een vermelding in de toelichting dat incassobureaus een derdengeldenrekening kunnen afdwingen bij een bank. De VMP zou graag verduidelijkt zien dat een kredietsevicingaanbieder die incasseert voor een sevicer ook gelden van kredietnemers op een afgescheiden rekening mag aanhouden. Deze beide verzoeken gaan deze implementatieopdracht te buiten omdat de richtlijn uitsluitend kredietsevicers verplicht een afgescheiden rekening aan te houden, indien zij gelden van kredietnemers aanhouden, en de richtlijn niet voorziet in een lidstaatoptie om die verplichting ook voor kredietsevicingaanbieders te laten gelden. Voor incassobureaus die als kredietsevicer kwalificeren en die derhalve over een op grond van de Wft verleende vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van kredietsevicer dienen te beschikken, zal het mogelijk worden om op grond van artikel 4:81f Wft een derdengeldenrekening te openen bij banken. Een verdere verduidelijking wordt niet nodig geacht.

Linklaters vraagt of het mogelijk is dat aan de informatieplicht op grond van artikel 4:81h Wft van de kredietkoper ook kan worden voldaan door derden die niet formeel zijn aangewezen als kredietsevicer. De plicht om kredietnemers van bepaalde informatie te voorzien rust op grond van artikel 4:81h op de kredietkoper. Dat is volgens het derde lid anders, indien de kredietkoper een kredietsevicer in de hand heeft genomen; dan rust de plicht op de kredietsevicer. Alleen in de situatie dat de kredietkoper op grond van artikel 4:81i geen kredietsevicer hoeft aan te wijzen – kort samengevat in de situatie waarin bij de niet-renderende kredietovereenkomst geen consument als wederpartij is betrokken – blijft de verplichting om de kredietnemer van bepaalde informatie te voorzien bij de kredietkoper. De richtlijn maakt niet duidelijk of de kredietkoper in die situatie de informatieplicht kan uitbesteden aan een derde. Daar de richtlijn uitbesteding expliciet regelt in artikel 12 en deze situatie daar niet in wordt beschreven, kan niet op voorhand worden gezegd of uitbesteding door de kredietkoper mogelijk is.

In antwoord op enige consultatiereacties wordt opgemerkt dat bij lagere wet- en regelgeving nadere regels zullen worden vastgesteld die strekken tot implementatie van de richtlijn. Deze nadere regels zullen openbaar worden geconsulteerd.

De openbaar geconsulteerde tekst van dit voorstel van wet bevatte een uitzondering op de Wki voor kredietsservicers.²⁸ Die uitzondering is geschrapt. De reden hiervoor is dat er bij handhaving van die uitzondering sprake zou zijn van een niet te rechtvaardigen ongelijke behandeling tussen enerzijds de incassodienstverlener die onder het toepassingsbereik van de Wki valt, die tevens assisteert bij het beheren van een kredietovereenkomst en die in verband daarmee over een Wft-vergunning voor bemiddelen dient te beschikken en anderzijds – de spiegelbeeldige situatie – dat een kredietsservicer die over een Wft-vergunning voor het uitoefenen van zijn bedrijf dient te beschikken buiten het toepassingsbereik van de Wki valt, indien hij incassodiensten in de zin van die wet verleent.²⁹ Door de uitzondering op de Wki voor kredietsservicers te schrappen valt de hiervoor bedoelde kredietsservicer zowel onder het toepassingsbereik van de Wft als dat van de Wki.

ARTIKELSGEWIJS

ARTIKEL I

A

Dit onderdeel wijzigt artikel 1:1 Wft ter implementatie van artikel 3 van de richtlijn. In artikel 1:1 wordt in de definitie van het begrip «financiële onderneming» een verwijzing naar het begrip «kredietsservicer» opgenomen. Hiermee wordt met het oog op efficiënte wetgeving bewerkstelligd dat een verwijzing in de Wft naar het begrip «financiële onderneming» tevens de kredietsservicer omvat.

Voorts worden in artikel 1:1 enkele nieuwe begripsomschrijvingen opgenomen. Onder het begrip «kredietkoper» wordt verstaan degene die in de uitoefening van beroep of bedrijf de rechten uit een niet-renderende kredietovereenkomst of de niet-renderende overeenkomst koopt van een bank met zetel in Nederland of in een andere lidstaat. Oftewel de kredietkoper is de partij die een niet-renderende kredietovereenkomst economisch of juridisch overneemt van een bank. Omdat de richtlijn niet van toepassing is op banken met zetel in de Europese Unie die niet-renderende kredietovereenkomsten economisch of juridisch overnemen van een andere bank, zijn dergelijke banken uitgesloten van de begripsomschrijving «kredietkoper».

Het begrip «kredietsservicingaanbieder» ziet op degene die in het kader van uitbesteding namens een kredietsservicer een kredietsservicingactiviteit verricht.

Een «niet-renderende kredietovereenkomst» is een kredietovereenkomst waarbij de kredietgever een bank is met zetel in de Europese Unie en die kredietovereenkomst overeenkomstig artikel 47 bis van de verordening kapitaalvereisten is aangewezen als niet-renderend. Dit houdt in dat er sprake is van een betalingsachterstand op het krediet van meer dan 90 dagen of dat het, ongeacht of er sprake is van een betalingsachterstand, onwaarschijnlijk wordt geacht dat de kredietnemer zijn verplichtingen zal nakomen zonder uitwinning van zekerheden.

²⁸ Overheid.nl | Consultatie Implementatiewet richtlijn kredietsservicers en kredietkopers (internetconsultatie.nl).

²⁹ Zie met betrekking tot de incassodienstverlener die tevens assisteert bij het beheren van kredietovereenkomst paragraaf 3 (Toezicht) van het Nader Rapport bij het Advies Raad van State inzake het ontwerpbesluit kwaliteit incassodienstverlening (Stort. 2024, Nr. 5616).

Het «verrichten van een krediet servicingactiviteit» omvat de volgende activiteiten:

- het innen en invorderen van verschuldigde betalingen van de kredietnemer in verband met de kredietovereenkomst;
- het opnieuw onderhandelen met de kredietnemer over alle voorwaarden met betrekking tot de kredietovereenkomst in overeenstemming met de door de kredietkoper gegeven instructies;
- het beheren van klachten; of
- het in kennis stellen van de kredietnemer van alle wijzigingen in rentevoeten, kosten of alle verschuldigde betalingen in verband met de kredietovereenkomst.

Verder wordt in artikel 1:1 een definitie van de «richtlijn inzake krediet servicers en kredietkopers» opgenomen zodat in de bepalingen van de Wft op efficiënte wijze naar die richtlijn kan worden verwezen.

Tevens wordt in artikel 1:1 het begrip «servicen van een niet-renderende kredietovereenkomst» ingevoegd. Dit begrip komt als zodanig niet terug in de richtlijn, maar wordt vanwege de systematiek van de Wft in artikel 1:1 ingevoegd. De richtlijn relateert de vergunningplicht voor krediet servicers aan de hoedanigheid van krediet servicer. Bij de implementatie is echter aangesloten bij andere voorbeelden in de Wft, waar een vergunningplicht niet gerelateerd wordt aan een bepaalde hoedanigheid, maar aan het verrichten of verlenen van een bepaalde activiteit of dienst. De krediet servicer is volgens de richtlijn de partij die, kort samengevat, in de uitoefening van een beroep of bedrijf namens de kredietkoper de niet-renderende kredietovereenkomst beheert en de nakoming daarvan afdwingt en tevens een of meerdere krediet servicingactiviteiten in de zin van de richtlijn verricht. De vergunningplicht in de richtlijn relateert derhalve aan een combinatie van werkzaamheden aan de hoedanigheid van een krediet servicer, namelijk het beheren van de niet-renderende kredietovereenkomst en het verrichten van één of meerdere krediet servicingactiviteiten. Om dit duidelijk te maken, is ervoor gekozen om deze combinatie van werkzaamheden te definiëren als «servicen van een niet-renderende kredietovereenkomst», waarbij de «krediet servicer» wordt omschreven als degene die een niet-renderende kredietovereenkomst serviceret.

Alleen deze combinatie van werkzaamheden kwalificeert als de vergunningplichtige activiteit het «servicen van een niet-renderende kredietovereenkomst». Een partij die kredietovereenkomsten beheert voor de bank die het initiële krediet heeft verleend en de kredietovereenkomsten niet heeft overgedragen aan een kredietkoper is derhalve geen krediet servicer in de zin van de richtlijn en de Wft. Een partij die (ten behoeve van een derde) uitsluitend krediet servicingactiviteiten verricht (zie hierna), zoals het innen en vorderen van betalingen bij kredietnemers, kwalificeert evenmin als krediet servicer in de zin van de richtlijn.

Overigens zijn de instellingen die op grond van artikel 2, vijfde lid, onderdeel a, van de richtlijn zijn uitgezonderd van de reikwijdte van de richtlijn uitgezonderd van de definitie van «krediet servicer». Het gaat bij deze instellingen om banken met een vergunning van de ECB, aanbieders van krediet die op grond van de Wft krediet mogen aanbieden en beheerders die op grond van de Wft een beleggingsinstelling of een icbe mogen beheren. Door deze instellingen uit te zonderen van de definitie van «krediet servicer» wordt bewerkstelligd dat die definitie alleen verwijst naar de krediet servicer in de zin van de richtlijn en niet tevens naar instellingen die buiten de reikwijdte van de richtlijn vallen en waarvoor de bepalingen van de Wft die strekken tot implementatie van de richtlijn niet

relevant zijn (vanuit het oogpunt van het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten).

De begrippen «kredietgever» en «kredietnemer» uit de richtlijn zijn niet gedefinieerd in de Wft. Een kredietgever in de zin van de richtlijn is een bank met zetel in de Europese Unie. Een aanbieder van krediet (zonder een vergunning van de ECB) valt derhalve niet onder deze beschrijving. De in artikel 1:1 op te nemen definitie van niet-renderende kredietovereenkomst verwijst naar een kredietovereenkomst als bedoeld in artikel 3, onderdeel 4, van de richtlijn. In de richtlijndefinitie van het begrip «kredietovereenkomst» wordt reeds duidelijk gemaakt dat de overeenkomst afgesloten moet zijn met een Europese bank, het gaat immers over een overeenkomst met een kredietinstelling. Het is derhalve niet nodig om via dit voorstel van wet een afzonderlijke definitie van het begrip «kredietgever» in de Wft te introduceren.

De term «kredietnemer» uit de richtlijn heeft geen van het normale spraakgebruik afwijkende betekenis – een kredietnemer kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon zijn – anders dan dat ook in die begripsomschrijving de koppeling wordt gelegd met een bank als tegenpartij bij de kredietovereenkomst. Het is daarom niet nodig de term kredietnemer te definiëren in de Wft.

B

Artikel 1:14a, eerste lid, Wft sterkt tot implementatie van artikel 2, vijfde lid, onderdeel a, en zesde lid, van de richtlijn. Artikel 1:14a, eerste lid, aanhef en onderdelen a tot en met d, bepaalt dat het ingevolge de Wft bepaalde ten aanzien van het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten niet van toepassing is op het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten door een Europese bank of door een aanbieder van krediet, beheerder van een beleggingsinstelling of icbe die beschikt over een ingevolge de Wft verleende vergunning.

Op basis van de in artikel 2, zesde lid, van de richtlijn opgenomen lidstaatoptie kunnen lidstaten enige bijzondere beroepsgroepen, namelijk notarissen, advocaten en deurwaarders, die in het kader van hun beroep nevenactiviteiten verrichten die vergelijkbaar zijn met krediet servicingactiviteiten uitzonderen van het toepassingsbereik van de richtlijn. Ter implementatie van die lidstaatoptie bepaalt artikel 1:14a, eerste lid, aanhef en onderdelen e tot en met g, Wft dat het bepaalde ingevolge de Wft ten aanzien van het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten niet van toepassing is op, kort samengevat, advocaten, gerechtsdeurwaarders en notarissen die gerechtigd zijn hun beroep of ambt uit te oefenen (en die dus bijvoorbeeld niet tuchtrechtelijk zijn geschorst).

Zo bepaalt artikel 1:14a, eerste lid, aanhef en onderdeel e, dat die buiten toepassing verklaring geldt voor advocaten als bedoeld in als bedoeld in artikel 1, tweede lid, punt a, van Richtlijn 98/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 ter vergemakkelijking van de permanente uitoefening van het beroep van advocaat in een andere lidstaat dan die waar de beroepskwalificatie is verworven.³⁰ Het betreft onder meer advocaten die zijn ingeschreven op het tableau van de Nederlandse Orde van advocaten, bedoeld in artikel 1, eerste lid, Advocatenwet als ten aanzien van advocaten uit een andere lidstaat die in Nederland permanent dezelfde werkzaamheden (als vorenbedoelde advocaten uit Nederland) willen verrichten en die eveneens zijn ingeschreven op het hiervoor genoemde tableau.

³⁰ PbEU 1998, L 77.

Op grond van artikel 1:14a, eerste lid, aanhef en onderdeel f, is het bepaalde ingevolge de Wft ten aanzien van het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten niet van toepassing op gerechtsdeurwaarders, waarnemend gerechtsdeurwaarders, kandidaat-gerechtsdeurwaarders en toegevoegd gerechtsdeurwaarders die krachtens de Gerechtsdeurwaarderswet bevoegd zijn ambtshandelingen te verrichten.

Artikel 1:14a, eerste lid, aanhef en onderdeel g, bepaalt dat een notaris, toegevoegd notaris en kandidaat-notaris die krachtens de Wet op het notarisambt is opgenomen in het register, bedoeld in artikel 5 van die wet, en die in het kader van de uitoefening van zijn ambt nevenactiviteiten verrichten die vergelijkbaar zijn met kredietsericingactiviteiten buiten het toepassingsbereik van het bepaalde ingevolge de Wft ten aanzien van het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten valt.

Artikel 1:14a, tweede lid, Wft implementeert de in artikel 2, vijfde lid, onderdelen b, c en d, van de richtlijn opgenomen reikwijdtebepalingen. Artikel 1:14a, tweede lid, onderdeel a, dat artikel 2, vijfde lid, onderdeel d, van de richtlijn verwerkt, bepaalt dat het ingevolge de Wft bepaalde ten aanzien van het servicen van niet-renderende kredietoverkomsten slechts van toepassing is voor zover de economische of juridische overdracht van een niet-renderende kredietovereenkomst heeft plaatsgevonden op of na de implementatiedatum van 30 december 2023. De in artikel 2:64a neergelegde vergunningplicht is derhalve niet van toepassing ten aanzien van het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten waarvan de economische of juridische overdracht vóór 30 december 2023 heeft plaatsgevonden.

Artikel 1:14a, tweede lid, onderdeel b, Wft dat strekt tot implementatie van artikel 2, vijfde lid, onderdeel b, van de richtlijn ziet op het servicen van de rechten van een kredietgever krachtens een kredietovereenkomst, of van de kredietovereenkomst zelf, die is gesloten door een buiten de Europese Unie gevestigde bank.

Op grond van artikel 1:14a, tweede lid, onderdeel c, Wft dat artikel 2, vijfde lid, onderdeel d, van de richtlijn verwerkt, is het ingevolge de Wft bepaalde ten aanzien van het servicen van niet-renderende kredietoverkomsten niet van toepassing in de situatie dat de aankoop van de rechten krachtens een dergelijke overeenkomst, of van de niet-renderende kredietovereenkomst zelf plaatsvindt door een in de Europese Unie gevestigde bank.

C

Het nieuwe artikel 1:51ba Wft, dat de artikelen 15, vierde lid, en 20, derde lid, van de richtlijn implementeert, bepaalt dat de AFM bepaalde gegevens verstrekt aan de toezichthoudende instantie van de lidstaat van een kredietkoper met zetel in en andere lidstaat die in Nederland zijn beroep of bedrijf uitoefent. Het gaat hierbij om de gegevens die banken op grond van artikel 4:27b Wft aan de AFM moeten verstrekken en om de gegevens die kredietkopers op grond van artikel 4:81k Wft moeten verstrekken. Wat betreft artikel 4:27b gaat het om informatie die banken moet verstrekken over onder meer de identiteit van de kredietkoper of de leden van het leidinggevende bestuursorgaan van de kredietkoper, het adres van de kredietkoper en informatie over het uitstaande saldo, het aantal en de omvang van de rechten en de zekerheden krachtens de economisch of juridisch overgedragen niet-renderende kredietovereenkomst.

Artikel 4:81k ziet op vergelijkbare gegevens die verstrekt moeten worden door de kredietkoper, na overdracht door een kredietinstelling of in de situatie dat een kredietkoper de niet-renderende kredietovereenkomst economisch of juridisch overdraagt aan een andere kredietkoper.

D

Artikel 1:55 Wft regelt de grensoverschrijdende samenwerking van de toezichthouder en de toezichthoudende instanties van andere lidstaten in het kader van toezicht op de naleving. Aan artikel 1:55 wordt een zesde lid toegevoegd, dat strekt tot implementatie van artikel 14, vijfde lid, van de richtlijn. Laatstgenoemd artikel bevat regels met betrekking tot het toezicht op kredietsevicers die grensoverschrijdend niet-renderende kredietovereenkomsten serviceren. Artikel 14, vijfde lid, van de richtlijn, regelt het verzoek om bijstand van de AFM aan de toezichthoudende instantie van lidstaat waarbinnen de kredietsevicer de dienst verricht. De uitvoering van deze bijstand wordt verricht overeenkomstig het recht van de andere lidstaat.

De term die in de richtlijn gebruikt wordt, is «bijstand bij het uitvoeren van een inspectie ter plaatse». In de Nederlandse context is de term «inspectie» niet gebruikelijk, daarom is er, evenals bij de implementatie van vergelijkbare richtlijnen in afdeling 1.3.2.2., gekozen voor de term «inlichtingen verifiëren».

Onderdeel b van artikel 1:55, zesde lid, sluit aan op de bestaande leden van artikel 1:55 en strekt tevens tot implementatie van artikel 14, tweede lid, van de richtlijn.

E

Dit onderdeel voegt twee nieuwe bepalingen, de artikelen 1:58f en 1:58g Wft, in.

Artikel 1:58f

Artikel 1:58 Wft implementeert het negende en twaalfde lid van artikel 14, van de richtlijn. Artikel 1:58f, eerste lid, ziet op de situatie dat een kredietsevicer met zetel in een andere lidstaat zijn bedrijf in Nederland uitoefent via een bijkantoor in Nederland of door middel van dienstverrichting naar Nederland, en die daarbij inbreuk maakt op een van de in het Deel Gedragstoezicht financiële ondernemingen van de Wft neergelegde voorschriften die strekken tot implementatie van de richtlijn. Indien die situatie optreedt, stelt de AFM de toezichthoudende instantie van die andere lidstaat in kennis van de inbreuk en verzoekt zij die toezichthoudende instantie passende maatregelen te treffen teneinde de inbreuk te verhelpen.

Op grond van het tweede lid van artikel 1:58f kan de AFM, onverminderd haar bevoegdheid om op grond van artikel 1:79 Wft of artikel 1:80 Wft een last onder dwangsom respectievelijk bestuurlijke boete op te leggen, besluiten dat de hiervoor bedoelde kredietsevicer zijn beroep niet langer in Nederland mag uitoefenen, indien de kredietsevicer niet voldoet aan het bepaalde bij of krachtens de Wft. De AFM kan een daartoe strekkend besluit vaststellen (i) in weerwil van de door de betrokken toezichthoudende instantie van de lidstaat van de zetel van de kredietsevicer getroffen maatregelen, (ii) indien de kredietsevicer zelf geen maatregelen heeft getroffen om de inbreuk binnen een redelijke termijn recht te zetten, en (iii) indien onmiddellijke actie noodzakelijk is om het hoofd te bieden aan een ernstige bedreiging van de collectieve belangen van kredietnemers.

Artikel 1:58f, derde lid, bepaalt dat in het eerste lid van dat artikel bedoelde verbod geldt totdat de – in dat lid bedoelde – inbreuk is verholpen door een passend besluit van de betrokken toezichthoudende instantie of door een door de kredietsevicer getroffen maatregel. Het

derde lid van artikel 1:58f implementeert de laatste alinea van artikel 14 van de richtlijn.

Artikel 1:58g

Artikel 1:58g Wft, dat artikel 14, tiende lid, van de richtlijn implementeert, ziet op de situatie dat een kredietsservicer (i) geen woonplaats of zetel in Nederland heeft, (ii) niet beschikt over een door de AFM op grond van artikel 2:64a Wft verleende vergunning en (iii) geen niet-renderende kredietovereenkomsten in Nederland servicet. Indien zich deze situatie voordoet en de AFM constateert dat de hiervoor bedoelde kredietsservicer inbreuk pleegt op voorschriften in de richtlijn of op voorschriften van nationaal recht die strekken tot implementatie van de richtlijn, dient de AFM de toezichthoudende instantie van de zetel van de kredietsservicer, die de inbreuk heeft gepleegd, van die inbreuk in kennis te stellen en de toezichthoudende instantie te verzoeken passende maatregelen te treffen. De AFM is daartoe gehouden, indien het initiële krediet is verstrekt door een bank met zetel in Nederland en de rechten inzake de niet-renderende krediet of die overeenkomst is respectievelijk zijn overgedragen aan een kredietkoper met zetel in een andere lidstaat.

F

Artikel 1:77p Wft implementeert, voor zover noodzakelijk, de artikelen 21, eerste lid, en 22 van de richtlijn. Laatstgenoemd artikel bepaalt over welke bevoegdheden een nationale toezichthoudende instantie dient te beschikken ten aanzien van kredietsservicers en kredietsservicingaanbieders met zetel in Nederland en ten behoeve van het toezicht en de handhaving van de in de richtlijn en in het nationaal recht van een lidstaat opgenomen voorschriften die strekken tot implementatie van de richtlijn. Aan een belangrijk deel van de in artikel van die bevoegdheden is reeds uitvoering gegeven in het Nederlandse rechtsoordeel. Zo kan de AFM bijvoorbeeld reeds via een aanwijzing of last onder dwangsom een kredietsservicer verplichten de in artikel 4:14, eerste lid, bedoelde inrichting van de bedrijfsvoering aan te passen ter borging van de zorgvuldige behandeling van kredietnemers door zijn bedrijf of de kredietsservicer verplichten de interne klachtenprocedure, bedoeld in artikel 4:17, eerste lid, aanhef en onderdeel a, aan te passen teneinde de spoedige en zorgvuldige behandeling van klachten door zijn bedrijf te waarborgen. Ter uitvoering van artikel 21, eerste lid, van de richtlijn is in artikel 1:77p een verwijzing naar de kredietsservicingaanbieder opgenomen. Artikel 21, eerste lid, bepaalt – kort samengevat – dat lidstaten ook dienen te borgen dat kredietsservicingaanbieders de voor hen relevante voorschriften van de richtlijn moeten naleven, dat daarop toezicht moet worden gehouden en dat in een voorkomend geval handhavend moet kunnen worden opgetreden.

G

De in dit onderdeel opgenomen wijzigingen van artikel 1:104, eerste lid, verwerken de onderdelen c en f van artikel 8, eerste lid, van de richtlijn.

Artikel 8, eerste lid, onderdeel c, van de richtlijn ziet op de bevoegdheid van de toezichthouder de aan een kredietsservicer verleende vergunning in te trekken, indien deze kredietsservicer gedurende een periode van meer dan twaalf maanden zijn activiteiten heeft gestaakt. Dit voorschrift wordt verwerkt door in artikel 1:104, eerste lid, onderdeel f, de zinsnede in te voegen dat de toezichthouder van de hiervoor bedoelde bevoegdheid gebruik kan maken, indien de vergunninghoudende kredietsservicer zijn bedrijf voor een periode van meer dan twaalf maanden heeft gestaakt.

Het nieuwe onderdeel s van artikel 1:104, eerste lid, bepaalt dat de toezichthouder de door hem aan een kredietsservicer verleende vergunning kan wijzigen, (geheel of gedeeltelijk) intrekken of beperken, indien de betrokken kredietsservicer niet of niet langer voldoet aan de voorschriften die ter implementatie van richtlijn consumentenkrediet en de richtlijn hypothecair krediet zijn verwerkt in de Titels 2a en 2b van Boek 7 van het BW. Artikel 1:104, eerste lid, onderdeel s, implementeert artikel 8, eerste lid, onderdeel f, van de richtlijn. Verder is van belang dat artikel 1:104, eerste lid, onderdeel d, dat eveneens van toepassing is op een (vergunninghoudende) kredietsservicer, dat een vergunning kan worden gewijzigd, (geheel of gedeeltelijk) ingetrokken of beperkt, indien de vergunninghouder – de kredietsservicer – niet meer voldoet aan de bij of krachtens deze wet gestelde regels dan wel niet meer voldoet aan de aan de vergunning verbonden voorschriften of gestelde beperkingen.

H

Artikel 1:107, eerste en tweede lid, aanhef, onderdeel a, onder 1°, Wft behelst een registratieplicht voor financiële ondernemingen. Omdat kredietsservicers kwalificeren als financiële onderneming – zie de in dit voorstel van wet opgenomen wijziging van definitie van het begrip financiële onderneming in artikel 1:1 Wft – wordt in artikel 1:107, tweede lid, aanhef, onderdeel a, onder 1°, Wft een verwijzing naar het nieuwe artikel 2:64a Wft opgenomen. Artikel 2:64a bevat de vergunningplicht voor het in Nederland uitoefenen van het bedrijf van kredietsservicer. De hiervoor beschreven wijziging van artikel 1:107, tweede lid, verwerkt artikel 9 van de richtlijn.

I

Dit onderdeel strekt tot implementatie van de artikelen 2, vijfde lid, 4, 5, 7 en 13 van de richtlijn. De daartoe in het Deel Markttoegang financiële ondernemingen van de Wft opgenomen nieuwe afdeling 2.2.6a ziet op de markttoegang van kredietsservicers. De in die afdeling opgenomen artikelen worden hierna toegelicht.

Artikel 2:64a

Artikel 2:64a Wft, dat artikel 4 van de richtlijn implementeert, introduceert een vergunningplicht voor het in Nederland diensten van niet-renderende kredietovereenkomsten. Artikel 2:64a bevat net als de overeenkomstige bepalingen in het Deel Markttoegang financiële ondernemingen van de Wft een verbodsstelsel. Op grond van dat verbodsstelsel is het eenieder verboden in Nederland niet-renderende kredietovereenkomsten te diensten, tenzij de AFM daartoe een vergunning heeft verleend.

Artikel 2:64b

Artikel 2:64b Wft bepaalt dat de in artikel 2:64a neergelegde vergunningplicht niet geldt voor kredietsservicers met zetel in een andere lidstaat die vanuit een bijkantoor in Nederland of middels dienstverrichting in Nederland niet-renderende kredietovereenkomsten diensten. Artikel 2:64b implementeert artikel 13, eerste lid, van de richtlijn. Op grond van laatstgenoemd artikel dienen lidstaten er namelijk voor te zorgen dat een kredietsservicer die in zijn lidstaat van herkomst een vergunning heeft verkregen op basis van die vergunning actief mag zijn in andere lidstaten zonder dat de kredietsservicer behoeft te beschikken over door de toezichthoudende instanties van in die andere lidstaten verleende vergunning. De hiervoor bedoelde kredietsservicer kan pas daadwerkelijk overgaan tot het diensten van niet-renderende kredietovereenkomsten in

een andere lidstaat nadat hij de in artikel 2:64d opgenomen (notificatie-)procedure heeft doorlopen.

Artikel 2:64c

Artikel 2:64c, eerste lid, Wft bepaalt dat de AFM aan een aanvrager met zetel in Nederland een vergunning als bedoeld in artikel 2:64a verleent, indien hij aantoont dat zal worden voldaan aan de in dat artikellid opgenomen vergunningeisen. Het eerste lid van artikel 2:64c implementeert artikel 5, eerste en derde lid, van de richtlijn. De in artikel 2:64c, eerste lid, opgenomen vergunningeisen worden preventief getoetst, dat wil zeggen vóórdat de aanvrager de markt kan betreden. De zinsnede «zal worden voldaan» in artikel 2:64c, eerste lid, houdt rekening met de omstandigheid dat op het moment waarop de vergunning wordt verleend en de aanvrager nog in zijn oprichtingsfase zit, hij wellicht nog niet aan alle vergunningeisen zal kunnen voldoen. Dit neemt niet weg dat bij de vergunningverlening alle aspecten moeten worden beoordeeld, dus ook die aspecten waaraan de kredietsservicer in de oprichtingsfase nog niet kan voldoen. In artikel 2:64c, eerste lid, onderdelen a tot en met g, zijn de Wft-voorschriften opgesomd die de AFM in aanmerking moet nemen bij het beoordelen van de vergunningaanvraag. Die voorschriften zien onder meer op de geschiktheid en vakbekwaamheid van de dagelijks beleidsbepalers van de financiële onderneming, de integere bedrijfsuitoefening door de financiële onderneming en de inrichting van diens bedrijfsvoering.

Het tweede lid van artikel 2:64c bepaalt dat de vergunningaanvraag voor het in Nederland uitoefenen van het bedrijf van kredietsservicer geschiedt onder opgave van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen gegevens. In verband hiermee zal artikel 7, tweede lid, van de richtlijn worden geïmplementeerd in het Besluit markttoegang financiële ondernemingen Wft. Artikel 7, tweede lid, bepaalt welke gegevens bij een dergelijke vergunningaanvraag moeten worden overgelegd.

Artikel 2:64c, derde lid, dat artikel 7, derde lid, van de richtlijn implementeert, bepaalt dat de AFM binnen vijfenveertig dagen na ontvangst van de in artikel 2:64c, tweede lid, bedoelde gegevens beoordeelt of een vergunningaanvraag compleet is.

Artikel 2:64d

Artikel 2:64d Wft, dat artikel 13, eerste en vijfde lid, van de richtlijn implementeert, ziet op de situatie waarin een kredietsservicer met zetel in een andere lidstaat waaraan door de toezichthoudende instantie van die andere lidstaat een vergunning is verleend (voor het uitoefenen van het bedrijf van kredietsservicer) voornemens is – op basis van het aan die vergunning verbonden Europees paspoort – vanuit een bijkantoor in Nederland of door middel van dienstverrichting in Nederland niet-renderende kredietovereenkomsten servicet. De hiervoor bedoelde kredietsservicer kan daartoe pas overgaan nadat hij de in artikel 2:64d, eerste lid, aanhef en onderdeel a of b, opgenomen (notificatie-)procedure heeft doorlopen.

Het eerste lid van artikel 2:64d betaalt dat de kredietsservicer met zetel in andere lidstaat in Nederland activiteiten mag verrichten vanaf ofwel het moment dat de toezichthoudende instantie van de andere lidstaat aan de kredietsservicer heeft laten weten dat de AFM de informatie, bedoeld in artikel 13, tweede lid, van de richtlijn heeft ontvangen, ofwel twee maanden nadat de toezichthoudende instantie van de andere lidstaat aan

de kredietsservicer heeft laten weten dat de informatie, bedoeld in artikel 13, tweede lid, van de richtlijn aan de AFM heeft gezonden.

Artikel 2:64d, tweede lid, biedt de AFM de mogelijkheid om vanwege redenen van algemeen belang nadere voorwaarden te stellen aan de kredietsservicer met zetel in een andere lidstaat alvorens deze niet-renderende kredietovereenkomsten mag servicen in Nederland. Deze bevoegdheid volgt uit artikel 13, eerste lid, van de richtlijn. Bij nadere voorwaarden van algemeen belang kan bijvoorbeeld gedacht worden aan voorwaarden met betrekking tot het aanhouden van gelden van kredietnemers door de kredietsservicer.

Artikel 2:64e

Op grond van dit artikel kan bij ministeriële regeling geheel of gedeeltelijk vrijstelling worden geregeld van de in artikel 2:64a neergelegde vergunningplicht. Aan de vrijstelling kunnen voorschriften worden verbonden. Deze vrijstellingsregeling is nodig om gebruik te kunnen maken van de mogelijkheid die artikel 2, zesde lid, van de richtlijn biedt om deurwaarders en advocaten uit te zonderen van het toepassingsbereik van de richtlijn. Omdat deurwaarders en advocaten reeds over eigen regelgevende kaders beschikken, wordt het wenselijk geacht om te voorkomen dat zij onder het toezicht van de AFM komen te staan indien zij in het kader van hun beroep niet-renderende kredietovereenkomsten servicen.

J

Dit onderdeel voegt de nieuwe afdeling 2.3.4C, met artikel 2:121f Wft als enig artikel, in het Deel Markttoegang Financiële Ondernemingen in. Hiermee wordt artikel 13 van de richtlijn geïmplementeerd wat betreft de situatie waarin een kredietsservicer die over een vergunning als bedoeld in artikel 2:64a beschikt voornemens is in een andere lidstaat niet-renderende kredietovereenkomsten te servicen vanuit een bijkantoor in die andere lidstaat of door middel van dienstverrichting naar die andere lidstaat.

Het eerste lid van artikel 2:121f bepaalt dat wanneer een dergelijke kredietsservicer het voornemen heeft niet-renderende kredietovereenkomsten in een andere lidstaat te servicen hij eerst de AFM van dat voornemen in kennis stelt. Deze kennisgeving dient op grond van het tweede lid vergezeld te gaan van de gegevens, bedoeld in artikel 13, tweede lid, van de richtlijn. Het gaat hierbij onder meer om gegevens als de lidstaat waar de kredietsservicer activiteiten wil verrichten, eventuele adresgegevens van de kredietsservicer in die lidstaat, of en hoe interne procedures zijn aangepast om te voldoen aan de regels in die lidstaat, de identiteit van de personen die verantwoordelijkheid zijn voor de activiteiten in die lidstaat en gegevens omtrent over welke middelen de kredietsservicer beschikt om in de taal van die lidstaat te communiceren.

Het derde lid bepaalt dat de AFM de gegevens binnen vijfenveertig dagen doorstuurt naar de toezichthoudende instantie van de lidstaat van ontvangst. Indien de lidstaat van ontvangst een andere is dan de lidstaat waar het krediet is verleend, stuurt de AFM op grond van artikel 2:121f, vierde lid, ook de gegevens naar de toezichthoudende instantie van de lidstaat waar het krediet is verleend.

Op grond van het vijfde lid dient de AFM naar de kredietsservicer terug te koppelen wanneer de gegevens verzonden zijn en wanneer de toezichthoudende instantie van de andere lidstaat de ontvangst van die gegevens

heeft bevestigd, aangezien die momenten bepalen wanneer de kredietser-
vicer zijn werkzaamheden in de andere lidstaat mag aanvangen.

Het zesde lid definieert de term «lidstaat van ontvangst» voor de
toepassing van dit artikel. Deze definitie is overgenomen uit artikel 3,
onderdeel 11, van de richtlijn, dat als volgt luidt: «de lidstaat, die niet de
lidstaat van herkomst is, waar de kredietservicer een bijkantoor heeft of
krediet servicingactiviteiten verricht, en in ieder geval waar de krediet-
nemer woont, of zijn statutaire zetel gevestigd is of, indien hij op grond
van zijn nationale recht geen statutaire zetel heeft, de lidstaat waar zijn
hoofdkantoor gevestigd is.»

K

Aan artikel 4:1, eerste lid, Wft, dat de reikwijdte van het Deel Gedragstoe-
zicht financiële ondernemingen bepaalt, worden enkele onderdelen
toegevoegd. Hiermee wordt bewerkstelligd dat de in dat deel opgenomen
voorschriften, tenzij anders is bepaald, van toepassing zijn op de in
artikel 4:1, eerste lid, onderdelen h, i en j, bedoelde kredietservicers,
krediet servicingaanbieders en kredietkopers met zetel in Nederland. De in
het Deel Gedragstoezicht financiële ondernemingen opgenomen
voorschriften zijn echter alleen van toepassing, indien de hiervoor
bedoelde kredietservicers, krediet servicingaanbieders en kredietkopers
activiteiten verrichten ten aanzien van niet-renderende kredietovereen-
komsten waarvan de overdracht van rechten krachtens een dergelijke
overeenkomst of van de overeenkomsten zelf op of na 30 december 2023
heeft plaatsgevonden. Met deze in de onderdelen h, i en j, van artikel 4:1,
eerste lid, doorgevoerde beperking van het toepassingsbereik wordt
uitvoering gegeven aan artikel 2, vijfde lid, onderdeel d, van de richtlijn.

De wijziging van artikel 4:1, tweede lid, Wft herstelt een verzuim bij de
implementatie van de artikelen 1, derde lid, aanhef en onderdeel c, en 35,
achtste lid, van de richtlijn markten voor financiële instrumenten 2014
(MiFID II) in de Wft. Op grond (van de huidige tekst) van artikel 4:1, tweede
lid, Wft houdt de AFM toezicht op de naleving van de bij of krachtens de in
dat artikel genoemde artikelen uit de Wft en uit de verordening markten
voor financiële instrumenten (MIFIR) gestelde regels door een beleggings-
onderneming met zetel in een andere lidstaat die ingevolge
paragraaf 2.2.12.2 Wft bevoegd is vanuit een bijkantoor in Nederland
beleggingsdiensten te verlenen of beleggingsactiviteiten te verrichten.
Gebleken is dat bij de implementatie van artikel 35, achtste lid MiFID II in
artikel 4:1, tweede lid, Wft geen rekening is gehouden met het bepaalde in
artikel 1, derde lid, aanhef en onderdeel c, MiFID II.³¹ Op grond van
laatstgenoemd artikel is artikel 35, achtste lid, MiFID II tevens van
toepassing op kredietinstellingen, oftewel banken in Wft-termen, die
beschikken over een ingevolge de richtlijn kapitaalvereisten verleende
vergunning en die beleggingsdiensten verlenen of beleggingsactiviteiten
verrichten.³² Een dergelijke bankbeleggingsonderneming kan niet op
grond van paragraaf 2.2.12.2 Wft, maar wel op grond van
paragraaf 2.2.2.2 van die wet overgaan tot het vanuit een bijkantoor in
Nederland (of door middel van dienstverrichting naar Nederland) verlenen
van beleggingsdiensten of verrichten van beleggingsactiviteiten.
Omdat het bepaalde in artikel 1, derde lid, aanhef en onderdeel c, MiFID II
niet op adequate wijze is verwerkt in de Wft ontbreekt in die wet – ten

³¹ Zie de Wet implementatie richtlijn markten voor financiële instrumenten 2014 (Stb. 2017, 512).

³² Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende
toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstel-
lingen, tot wijziging van Richtlijn 2002/87/EG en tot intrekking van de Richtlijnen 2006/48/EG en
2006/49/EG (PbEU 2013, L 176).

onrechte – een wettelijke grondslag op basis waarvan de AFM toezicht kan houden op de naleving van de bij of krachtens de in artikel 4:1, tweede lid, Wft genoemde artikelen uit de Wft en MiFIR gestelde regels door een bank met een bijkantoor in Nederland die ingevolge paragraaf 2.2.2.2 Wft is overgegaan tot het vanuit dat bijkantoor verlenen van beleggingsdiensten of het verrichten van beleggingsactiviteiten. Dit verzuim wordt hersteld door het nieuwe artikel 4:1, tweede lid, aanhef en onderdeel a. Op grond van dat artikel is de AFM bevoegd om toezicht te houden op de naleving van de hiervoor bedoelde regels door een bank met zetel in een andere lidstaat waaraan het ingevolge paragraaf 2.2.2.2 is toegestaan zijn bedrijf uit te oefenen, voor zover die bank beleggingsdiensten verleent of beleggingsactiviteiten verricht, vanuit een bijkantoor in Nederland. De tekst van de aanhef en van onderdeel b van artikel 4:1, tweede lid, Wft behoeft geen nadere toelichting, omdat deze vrijwel ongewijzigd is overgenomen uit de huidige tekst van artikel 4:1 Wft.

L

Dit onderdeel wijzigt artikel 4:9, eerste lid, Wft. Op grond van artikel 5, eerste lid, aanhef en onderdeel c, van de richtlijn dient de leidinggevende of het bestuursorgaan van de aanvrager van een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van kredietsservicer daartoe geschikt te zijn. Hoewel in het kader van de vergunningverlening deze eis reeds is opgenomen in artikel 2:64c, eerste lid, aanhef en onderdeel c, Wft wordt met dit onderdeel het geschiktheidsvereiste inhoudelijk uitgewerkt. Dit onderdeel voegt de kredietsservicer toe aan de opsomming van entiteiten in artikel 4:9, eerste lid, Wft waardoor de in dat artikel neergelegde geschiktheidseis ook geldt ten aanzien van personen die het dagelijks beleid van een kredietsservicer bepalen.

M

Op grond van het in artikel 5, eerste lid, onderdeel b, van de richtlijn opgenomen vergunningvereiste moeten de leden van het bestuur van een kredietsservicer als betrouwbaar bekend staan. Deze vergunningeis, die is neergelegd in artikel 2:64c, eerste lid, aanhef en onderdeel b, Wft, wordt verder uitgewerkt door in artikel 4:10, eerste lid, Wft een verwijzing naar het begrip kredietsservicer op te nemen. Artikel 4:10, eerste lid, bepaalt – kort samengevat – dat de betrouwbaarheid van de personen die het beleid van de in dat artikel genoemde entiteiten bepalen of mede bepalen buiten twijfel dient te staan. De in artikel 5, eerste lid, onderdeel b, van de richtlijn opgenomen elementen die in aanmerking moeten worden genomen bij een betrouwbaarheidstoets zullen op basis van de in artikel 4:9, derde lid, opgenomen delegatiegrondslag nader worden uitgewerkt in het BGfo.

N

In artikel 4:11, eerste lid, Wft wordt een verwijzing naar het begrip kredietsservicer opgenomen. Hiermee wordt bewerkstelligd dat de ingevolge artikel 4:11, met uitzondering van het tweede lid van dat artikel, vastgestelde voorschriften inzake integere bedrijfsuitoefening van toepassing zijn op een kredietsservicer. Deze wijziging van artikel 4:11, eerste lid, strekt tot implementatie van artikel 5, eerste lid, onderdelen e en f, van de richtlijn.

O

Het nieuwe artikel 4:12, twaalfde lid, Wft bepaalt dat de artikelen 4:14, 4:16 en 4:17 van die wet, waarin voorschriften ten aanzien van de bedrijfsvoering van (onder meer) kredietsevicers zijn opgenomen, niet van toepassing zijn op een kredietsevicer met zetel in een andere lidstaat die bevoegd is zijn bedrijf in Nederland uit te oefenen. De reden voor deze buitentoepassingverklaring is dat op grond van het zogenoemde «*home country control*»-beginsel de toezichhoudende instantie van de lidstaat van de herkomst («*home country*») toezicht houdt op de naleving van dergelijke bedrijfsvoering voorschriften door een binnen haar jurisdictie gevestigde kredietsevicer.

P

De in dit onderdeel opgenomen wijziging van artikel 4:14, eerste en tweede lid, Wft strekt tot implementatie van artikel 5, eerste lid, onderdelen e en f, van de richtlijn.

In artikel 4:14, eerste en tweede lid, wordt een verwijzing naar het begrip kredietsevicer opgenomen. Hiermee wordt bewerkstelligd dat een kredietsevicer gehouden is de bedrijfsvoering van zijn bedrijf zodanig in te richten dat deze een beheerste en integere uitoefening van zijn bedrijf waarborgt. De kredietsevicer dient daarbij in ieder geval de volgende aspecten in aanmerking te nemen: de beheersing van bedrijfsprocessen en bedrijfsrisico's en het waarborgen van de zorgvuldige behandeling van kredietnemers.

Omdat de verschillende elementen van artikel 5, eerste lid, onderdelen e en f, beter tot uitdrukking komen in artikel 4:14 dan in 4:15 Wft is er gekozen om bij artikel 4:14 Wft aan te sluiten.

Q

Op grond van het nieuwe onderdeel o van de definitie van financiële onderneming in artikel 1:1 Wft, wordt een kredietsevicer voor de toepassing van de Wft aangemerkt als een financiële onderneming. Als gevolg hiervan is artikel 4:16, eerste lid, Wft van toepassing op kredietsevicers. Laatstgenoemd artikel bepaalt dat financiële ondernemingen bij het uitbesteden van werkzaamheden aan een derde er zorg voor draagt dat deze derde de ingevolge het Deel Gedragstoezicht financiële ondernemingen van de Wft met betrekking tot de werkzaamheden op een uitbestedende financiële onderneming – de kredietsevicer – van toepassing zijnde regels naleeft. Hiermee is tevens voldaan aan het bepaalde in artikel 12, eerste lid, aanhef, van de richtlijn. Op grond van dat artikel blijft een uitbestedende kredietsevicer volledig verantwoordelijk voor de door hem uitbestede werkzaamheden.

Op grond van artikel 4:16, derde lid, kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld met betrekking tot – kort samengevat – het uitbesteden van werkzaamheden door een financiële onderneming aan een derde. Op basis van deze delegatiegrondslag zullen in het BGfo enige in artikel 12 van de richtlijn neergelegde voorschriften waaraan een uitbestedende kredietsevicer moet voldoen nader worden uitgewerkt. Hierbij kan worden gedacht aan het voorschrift dat de uitbesteding geen gevolgen mag hebben voor de contractuele relatie tussen de kredietkoper en de uitbestedende kredietsevicer en dat het niet is toegestaan dat de kredietsevicer al zijn kredietsevicingactiviteiten uitbesteed.

In artikel 4:16, derde lid, onderdeel c, wordt een verwijzing naar de kredietsevicer opgenomen. Die aanpassing bewerkstelligt dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels kunnen worden gesteld

met betrekking tot de door een kredietsservicer te sluiten overeenkomst inzake het uitbesteden van werkzaamheden. In het BGfo zullen ter uitvoering van artikel 12 van de richtlijn enige nadere voorschriften met betrekking tot een dergelijke overeenkomst worden opgenomen.

R

De in dit onderdeel opgenomen wijziging van artikel 4:17, eerste lid, Wft, implementeert de artikelen 5, eerste lid, onderdeel g, en 24, eerste en tweede lid, van de richtlijn. Deze richtlijnbevestigingen schrijven voor dat een kredietsservicer passende, doeltreffende en transparante procedures voor de behandeling van klachten van kredietnemers invoeren en in stand houden. Door in artikel 4:17, eerste lid, aanhef, een verwijzing naar de kredietsservicer op te nemen, wordt gewaarborgd dat een kredietsservicer dergelijke procedures invoert en onderhoudt. Op basis van de in artikel 4:17, derde lid, opgenomen delegatie grondslag wordt het ook mogelijk om bij algemene maatregel van bestuur nadere regels te stellen ten aanzien van de behandeling van klachten door een kredietsservicer. Op grond van die wettelijke grondslag zal bijvoorbeeld artikel 24, tweede lid, van de richtlijn, dat bepaalt dat de behandeling van klachten kosteloos moet zijn, nader worden uitgewerkt in het BGfo.

Het nieuwe artikel 4:17, vierde lid, Wft bepaalt dat het eerste lid, aanhef en onderdeel a, van artikel 4:17 van overeenkomstige toepassing is op kredietsservicingaanbieders. Hierdoor dienen ook kredietsservicers te beschikken over een interne klachtenprocedure die is gericht op een spoedige en zorgvuldige behandeling van klachten door het bedrijf van de kredietsservicingaanbieder.

S

In artikel 4:19, vierde lid, Wft wordt een verwijzing naar kredietsservicer opgenomen waardoor de eerste drie leden van dat artikel niet op een kredietsservicer van toepassing zijn. Artikel 4:19, eerste, tweede en derde lid, bevatten voorschriften waaraan financiële ondernemingen moeten voldoen wanneer door of namens hen informatie met betrekking tot een financieel product, financiële dienst of nevensdienst aan cliënten of consumenten wordt verstrekt of beschikbaar wordt gesteld. Omdat de richtlijn specifieke voorschriften oplegt aan kredietkopers en kredietsservicers waaraan zij in hun communicatie met kredietnemers moeten voldoen, is het niet nodig en wenselijk dat het eerste, tweede en derde lid van artikel 4:19 op kredietsservicers van toepassing zijn. Die hiervoor bedoelde specifieke voorschriften zijn opgenomen in de artikelen 4:81c, 4:81d, 4:81g en 4:81h Wft.

T

Artikel 4:26 Wft verplicht financiële ondernemingen om gegevens te wijzigen die zij in het kader van een vergunningstraject of vanwege hun voornemen om in een andere lidstaat activiteiten te verrichten aan de AFM hebben verstrekt. In artikel 4:26, eerste lid, wordt in de opsomming van artikelen uit de Wft een verwijzing naar de artikelen 2:64c eerste lid, en 2:121f, eerste lid, ingevoegd. Artikel 2:64c, eerste lid, bevat de eisen waaraan in het kader van de vergunningaanvraag voor het in Nederland services van niet-renderende kredietovereenkomsten moet worden voldaan terwijl artikel 2:121f, tweede lid, ziet op het services van niet-renderende kredietovereenkomst in een andere lidstaat door een kredietsservicer die beschikt over een daartoe door de AFM verleende vergunning. Door in artikel 4:26, eerste lid, een verwijzing naar de artikelen 2:64c, eerste lid, en 2:121f, eerste lid, op te nemen worden kredietsservicers verplicht wijzigingen ten aanzien van de in die artikelen

bedoelde gegevens aan de AFM te melden. Met deze wijziging van artikel 4:26, eerste lid, wordt artikel 13, zesde lid, van de richtlijn geïmplementeerd.

U

Het in dit onderdeel opgenomen nieuwe artikel 4:27b Wft implementeert artikel 15, tweede en derde lid, van de richtlijn. Artikel 4:27b, eerste lid, bepaalt dat banken met zetel in Nederland, die de rechten van een kredietgever krachtens een niet-renderende overeenkomst inzake krediet, of een niet-renderende kredietovereenkomst inzake krediet zelf, hebben overgedragen aan een kredietkoper, de AFM halfjaarlijks daarvan in kennis moet stellen. Daarbij dienen deze banken in ieder geval de in artikel 15, tweede lid, onderdelen a tot en met d, van de richtlijn bedoelde gegevens te verstrekken. Deze gegevens zien onder meer op (i) gegevens ter identificatie van de kredietkoper of diens aangewezen vertegenwoordiger, (ii) het totale uitstaande saldo van de rechten van de kredietgever krachtens, of van de overgedragen niet-renderende kredietovereenkomsten en (iii) het aantal en de omvang van de kredietgever krachtens, of van de hiervoor bedoelde niet-renderende kredietovereenkomsten.

Om te voorkomen de in artikel 4:27b, eerste lid, bedoelde banken aan twee toezichthouders gegevens moeten overleggen, bepaalt het tweede lid dat de AFM DNB in kennis stelt van de gegevens.³³

Het derde lid van artikel 4:27b bepaalt in overeenstemming met artikel 15, derde lid, van de richtlijn dat de AFM kan bepalen dat de gegevens op kwartaalbasis dienen te worden verstrekt in plaats van halfjaarlijks. Volgens de richtlijn zou dit nodig kunnen zijn om beter toezicht te kunnen houden op een groot aantal overdrachten die tijdens een crisisperiode plaats kunnen vinden.

V

Artikel 4:35a Wft strekt tot implementatie van de artikelen 27, tweede lid, en 28, tweede lid, van de richtlijn die respectievelijk de richtlijn consumentenkrediet en de richtlijn hypothecair krediet wijzigen. Beide laatstgenoemde artikelen bevatten voorschriften voor de kredietaanbieder inzake de omgang met betalingsachterstanden van consumenten. Het eerste lid van artikel 4:35a bepaalt dat een aanbieder van krediet beschikt over adequaat beleid en adequate procedures waarin is vastgelegd hoe wordt omgegaan met betalingsachterstanden inzake kredietovereenkomst met consumenten.

Artikel 4:35a, tweede lid, bepaalt dat een kredietaanbieder bij betalingsachterstanden waar passend respijmaatregelen dient te treffen. Een respijmaatregel is een concessie die een kredietaanbieder doet om een consument meer ruimte of een mogelijkheid te bieden om alsnog op een andere manier aan zijn betalingsverplichtingen ingevolge een kredietovereenkomst te voldoen. De kredietaanbieder treft een dergelijke maatregel, indien dit «passend» wordt geacht. De aanbieder van krediet beschikt derhalve over enige discretionaire ruimte om in een concreet geval al dan niet respijmaatregelen te treffen. Bij het treffen van respijmaatregelen dient de aanbieder van krediet het bepaalde in de artikelen 70a en 128aa van Boek 7 van het BW in acht te nemen. Deze artikelen bevatten nadere voorwaarden voor het treffen van respijmaatregelen bij betalingsachter-

³³ Immers, is DNB de bevoegde autoriteit in de zin van de verordening en richtlijn kapitaalvereisten. Zie artikel 2, eerste lid, onderdeel k, Besluit uitvoering EU-verordeningen financiële markten.

standen ter zake van consumptief krediet respectievelijk hypothecair krediet. Voorts bevatten de artikelen 7:70a en 7:128aa BW een niet-limitatieve opsomming van mogelijke respijmaatregelen. Beide artikelen uit het BW worden hierna nader toegelicht.

W

Ter implementatie van de artikelen 5, 10, 11 en 15 tot en met 19 van de richtlijn wordt een nieuwe afdeling 4.3.6A in hoofdstuk 4.3 van de Wft ingevoegd. Afdeling 4.3.6A is onderverdeeld in twee paragrafen. De in paragraaf 4.3.6A.1 opgenomen artikelen 4:81a tot en met 4:81d bevatten voorschriften met betrekking op het servicen van een niet-renderende kredietovereenkomsten en de in paragraaf 4.3.6A.2 opgenomen artikelen 4:81e tot en met 4:81j bevatten voorschriften ten behoeve van het optreden als kredietkoper. De in beide paragrafen opgenomen artikelen worden hierna toegelicht.

Artikel 4:81a

Artikel 4:81a Wft bepaalt dat de kredietsservicer een rechtspersoon moet zijn. Dat artikel implementeert artikel 5, eerste lid, onderdeel a, van de richtlijn.

Artikel 4:81b

Artikel 4:81b Wft, dat artikel 5, eerste lid, onderdeel d, van de richtlijn implementeert, bepaalt dat de betrouwbaarheid van een aandeelhouder die beschikt over een gekwalificeerde deelneming in een kredietsservicer buiten twijfel dient te staan. De tweede volzin van artikel 4:81b bepaalt dat artikel 4:10, tweede en derde lid, van overeenkomstige toepassing is. Het van overeenkomstige toepassing verklaren van artikel 4:10, tweede lid, bewerkstelligt dat wanneer de betrokken toezichthouder met betrekking tot een houder van een gekwalificeerde deelneming in een kredietsservicer eenmaal heeft vastgesteld dat diens betrouwbaarheid buiten twijfel staat, die vaststelling voor de toepassing van de gehele Wft geldt, zolang niet een wijziging van de relevante feiten of omstandigheden een redelijke aanleiding geeft voor een nieuwe beoordeling van de betrouwbaarheid van de hiervoor bedoelde houder van een gekwalificeerde deelneming. Op grond van het eveneens van overeenkomstige toepassing verklaarde artikel 4:10, derde lid, kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de wijze waarop de betrouwbaarheid van een houder van een gekwalificeerde deelneming in een kredietsservicer wordt vastgesteld. Op basis van deze wettelijke grondslag zullen de in artikel 5, eerste lid, onderdeel b, van de richtlijn opgenomen betrouwbaarheidseisen in het BGfo nader worden uitgewerkt.

Artikel 4:81c

Artikel 4:81c Wft implementeert artikel 10, eerste lid, van de richtlijn met betrekking tot kredietsservicers en kredietsservicingaanbieders. Het eerste lid van artikel 4:81c, dat artikel 10, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de richtlijn implementeert, bepaalt dat een kredietsservicer en in voorkomend geval een kredietsservicingaanbieder bij hun betrekkingen met kredietnemers te goeder trouw, eerlijk en professioneel moeten handelen. Deze vereisten worden hierna in de artikelsgewijze toelichting op artikel 4:81g nader toegelicht.

Artikel 4:81c, tweede lid, implementeert artikel 10, eerste lid, aanhef en onderdelen b, c en d, van de richtlijn. Het tweede lid van artikel 4:81c bevat voorschriften ten behoeve van de zorgvuldige communicatie met een kredietnemer die een kredietsservicer en in voorkomend geval een

kredietservicingaanbieder in aanmerking moet nemen. Zo mag de aan een kredietnemer verstrekte informatie niet misleidend, onduidelijk of onjuist zijn, dient de persoonlijke informatie en privacy van een kredietnemer te worden gerespecteerd en beschermd en mag de wijze van communicatie met een kredietnemer niet als intimidatie, dwang of ongepaste beïnvloeding kunnen worden aangemerkt. Omdat een kredietserver op grond van artikel 12 van de richtlijn een deel van zijn krediet servicingactiviteiten kan uitbesteden aan een krediet servicingaanbieder is in het eerste en tweede lid van artikel 4:81c een verwijzing naar de krediet servicingaanbieder opgenomen.

Artikel 4:81d

Artikel 4:81d Wft strekt tot implementatie van artikel 10, tweede lid, van de richtlijn. Het eerste lid van artikel 4:81d bepaalt dat een kredietserver of, in een voorkomend, een krediet servicingaanbieder, aan een kredietnemer een mededeling doet toekomen (i) na elke – juridische of economische – overdracht van de rechten van een kredietgever ingevolge een niet-renderende kredietovereenkomst of van die overeenkomst zelf, (ii) voorafgaand aan de eerste inning van de schuld van de kredietnemer, en (iii) indien de kredietnemer daarom verzoekt. Op grond van artikel 4:81d, tweede lid, is het eerste lid van dat artikel van overeenkomstige toepassing op banken en aanbieders van krediet die op grond van artikel 4:81i door een kredietkoper zijn aangewezen om in plaats van een kredietserver niet-renderende kredietovereenkomsten te servicen. Artikel 4:81d, tweede lid, implementeert artikel 10, tweede lid, aanhef, van de richtlijn.

Het derde lid van artikel 4:81d bevat een delegatiegrondslag om nadere regels te kunnen stellen ten aanzien van de vorm en inhoud van de in artikel 4:81d, eerste lid, aanhef, bedoelde mededeling. Zo zal in het BGfo worden bepaald dat de hiervoor bedoelde mededeling in ieder geval de in artikel 10, tweede lid, onderdelen a tot en met i, van de richtlijn bedoelde informatie en gegevens dient te bevatten. Daartoe behoort onder meer informatie ten aanzien van de hiervoor bedoelde overdracht, de contactgegevens van de kredietkoper, de kredietserver en, in voorkomend geval, de krediet servicingaanbieder en informatie ten aanzien van de op het tijdstip van de mededeling verschuldigde bedragen (zoals kapitaal, rente en vergoedingen).

Artikel 4:81e

Artikel 4:81e Wft implementeert artikel 11, eerste en tweede lid, van de richtlijn. De eerste zin van artikel 4:81e, die artikel 11, eerste lid, implementeert, bepaalt dat een kredietserver zijn bedrijf steeds op basis van een daartoe met de betrokken kredietkoper overeengekomen krediet servicingovereenkomst als bedoeld in artikel 3, onderdeel 9, van de richtlijn voert. Artikel 4:81e, tweede zin, bepaalt dat de hiervoor bedoelde krediet servicingovereenkomst voldoet aan de in artikel 11, tweede en derde lid, opgenomen voorwaarden. Artikel 11, tweede lid, bevat de voorwaarden die in ieder geval in de krediet servicingovereenkomst moeten zijn opgenomen. Daartoe behoort onder meer de voorwaarde dat de – op basis van die overeenkomst – uit te voeren krediet servicingactiviteiten in de overeenkomst nauwkeurig zijn beschreven en de voorwaarde dat het beloningsniveau van de betrokken kredietserver of de wijze waarop diens beloning wordt berekend. Het derde lid van artikel 11 van de richtlijn bepaalt dat de hiervoor bedoelde krediet servicingovereenkomst tevens het vereiste bevat dat de kredietserver voordat hij de door hem te verrichten krediet servicingactiviteiten uitbesteed daarvan de betrokken kredietkoper in kennis stelt.

Artikel 4:81f

Artikel 4:81f, eerste lid, Wft implementeert artikel 6, eerste lid, aanhef en onderdeel a, en tweede lid, van de richtlijn. Het eerste lid van artikel 4:81f bepaalt dat een kredietserver de gelden die hij van een kredietnemer heeft ontvangen teneinde deze gelden over te maken aan een kredietkoper dient aan te houden op een (bank)rekening die uitsluitend daarvoor is bestemd. Het gaat bij deze gelden om verschuldigde bedragen die kredietnemers aan kredietserveren betalen ter voldoening van een deel of de gehele uitstaande schuld, met betrekking tot de rechten van een kredietgever krachtens een economisch of juridisch overgedragen niet-renderende kredietovereenkomst. Het tweede lid van artikel 4:81f, dat strekt tot uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de richtlijn, bepaalt dat de hiervoor bedoelde rekening (met afgescheiden vermogen) wordt aangehouden bij een bank met zetel in Nederland die beschikt over een door de ECB of DNB verleende vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank. Uit de tenaamstelling van de rekening blijkt dat deze voor de rekeninghouder – de kredietserver – wordt gehouden in eigen naam ten behoeve van een of meer derden, met vermelding van de hoedanigheid van de rekeninghouder. Artikel 4:81f, derde lid, dat eveneens strekt tot uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de richtlijn, bepaalt dat de gelden die op de rekening worden aangehouden een afgescheiden vermogen vormen dat uitsluitend dient tot voldoening van vorderingen van een kredietkoper voor wie de gelden op de rekening zijn gestort en voor zover deze gelden ook daadwerkelijk verband houden met het toevertrouwen van die gelden aan de kredietserver. De tekst van het tweede, derde en vierde lid van artikel 4:81f sluit nauw aan bij die van de wettelijke regeling inzake een rekening met afgescheiden vermogen in artikel 4:87aa Wft.

Artikel 4:81g

Artikel 4:81g, eerste lid, Wft bepaalt dat een kredietkoper kredietnemers te goeder trouw, eerlijk en professioneel behandelt en de privacy van de kredietnemers beschermt. Het tweede lid van artikel 4:81g bevat voorschriften die zien op de aard van informatie die de kredietkoper aan een kredietnemer dient te verstrekken en de wijze waarop hij met een kredietnemer dient te communiceren. Artikel 4:81g implementeert artikel 10, eerste lid, van de richtlijn, voor wat betreft de betrekkingen tussen kredietkopers en de kredietnemers. Voor een nadere toelichting op dit artikel wordt verwezen naar de hiervoor opgenomen artikelsgewijze toelichting op artikel 4:81c.

Artikel 4:81h

Artikel 4:81h implementeert artikel 10, tweede en derde lid, van de richtlijn wat betreft de kredietkoper en vormt hiermee de pendant van artikel 4:81d.

Het eerste lid van artikel 4:81h, dat strekt tot implementatie van artikel 10, tweede lid, van de richtlijn, draagt een kredietkoper op aan de kredietkoper een mededeling te doen toekomen, indien zich een van de volgende situaties voordoet: (i) na iedere (juridische of economische) overdracht aan de kredietkoper van de rechten van een kredietgever krachtens een niet-renderende kredietovereenkomst, of een niet-renderende kredietovereenkomst zelf, (ii) voorafgaand aan de eerste inning van de schuld, en (iii) indien de kredietnemer daarom verzoekt. De mededeling dient in ieder geval de in artikel 10, tweede lid, onderdelen a tot en met i, van de richtlijn bedoelde gegevens te bevatten. Tot die gegevens behoren onder meer de contactgegevens van de kredietkoper

en hetgeen de kredietnemer aan aflossing, rente en overige kosten is verschuldigd.

Artikel 4:81h, tweede lid, regelt dat de hiervoor bedoelde mededelingsplicht niet geldt wanneer een kredietkoper een kredietservicier, bank of aanbieder van krediet aanwijst om niet-renderende kredietovereenkomsten te servicen. Deze entiteiten nemen op grond van artikel 4:81d de mededelingsplicht over van de kredietkoper. Ter implementatie van artikel 10, tweede en derde lid, van de richtlijn bepaalt het derde lid van artikel 4:81h dat bij algemene maatregel van bestuur nadere regels worden gesteld met betrekking tot de vorm en inhoud van de in artikel 4:81h, eerste lid, bedoelde mededeling. Zo dient de mededeling te worden gedaan op papier of via een andere duurzame drager en te worden opgesteld in een duidelijke, voor het grote publiek begrijpelijke taal.

Artikel 4:81i

Artikel 4:81i implementeert artikel 17 van de richtlijn. Laatstgenoemd artikel bevat de verplichting voor kredietkopers om in bepaalde gevallen een derde aan te wijzen om niet-renderende kredietovereenkomsten te servicen.

Artikel 4:81i, eerste lid, dat artikel 17, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de richtlijn implementeert, ziet op de situatie dat een kredietkoper met zetel in Nederland een kredietservicier aanwijst voor het servicen van niet-renderende kredietovereenkomsten, waarbij een van de wederpartijen een consument is. In deze situatie dient de hiervoor bedoelde kredietkoper een van de volgende financiële ondernemingen als kredietservicier aan te wijzen: een kredietservicier waaraan het op grond van paragraaf 2.2.6a Wft is toegestaan in Nederland zijn bedrijf uit te oefenen, een bank die beschikt over een door de ECB verleende vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank of een aanbieder van krediet die beschikt over een door de AFM op grond van artikel 2:60 Wft verleende vergunning.

Het tweede lid van artikel 4:81i, dat strekt tot implementatie van artikel 17, eerste lid, aanhef en onderdeel b, van de richtlijn, ziet op de situatie dat de zetel van een kredietkoper is gelegen in een staat die geen lidstaat is (derde land). In deze situatie dient een kredietkoper een van de hiervoor bedoelde financiële ondernemingen als kredietservicier aan te wijzen, indien (i) een natuurlijke persoon wederpartij bij de te servicen niet-renderende kredietovereenkomsten is en (ii) bepaalde ondernemingen wederpartij zijn bij die niet-renderende kredietovereenkomsten. Voor de toepassing van dit artikel moet onder het begrip natuurlijke personen niet alleen worden verstaan consumenten, maar ook natuurlijke personen die een beroep of bedrijf uitoefenen, zoals een eenmanszaken. Met de hiervoor bedoelde ondernemingen die wederpartij zijn bij een niet-renderende kredietovereenkomst wordt bedoeld op micro-, kleine en middelgrote ondernemingen in de zin van artikel 17, eerste lid, onderdeel b, onder ii, van de richtlijn.³⁴ Dit zijn ondernemingen waarin minder dan 250 personen werkzaam zijn en waarvan de jaaromzet 50 miljoen EUR of het jaarlijkse balanstotaal 43 miljoen EUR niet overschrijdt.

³⁴ Zie voor de nadere invulling van het begrip kleine, middelgrote of micro-onderneming artikel 2 van de bijlage bij de Aanbeveling van de Commissie van 6 mei 2003 betreffende de definitie van kleine, middelgrote en micro-ondernemingen van de Commissie (PbEU 2003, L 124).

Het derde lid van artikel 4:81i ziet op de situatie waarin de kredietkoper met zetel in Nederland of de vertegenwoordiger van een kredietkoper met zetel in een derde land zelf niet-renderende kredietovereenkomsten servicet. In dat geval is de kredietkoper of de vertegenwoordiger niet verplicht om een externe partij in te schakelen om niet-renderende kredietovereenkomsten te servicen. Dit neemt echter niet weg dat een kredietkoper of een vertegenwoordiger wel op grond van de wet bevoegd moet zijn om in Nederland niet-renderende kredietovereenkomsten te servicen. Concreet zal een kredietkoper met zetel in Nederland of een vertegenwoordiger van een kredietkoper met zetel buiten de Europese Unie moeten beschikken over een door de Europese Centrale Bank verleende vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank, een vergunning als bedoeld in artikel 2:60 Wft voor het aanbieden van krediet of voor het door de AFM of toezichthoudende instantie van de lidstaat van zijn zetel verleende vergunning voor het servicen van een niet-renderende kredietovereenkomst. Alleen in dat geval is een kredietkoper of een vertegenwoordiger niet gehouden een externe partij aan te wijzen om niet-renderende kredietovereenkomsten te servicen.

Hoewel de mogelijkheid voor de kredietkoper om aangekochte niet-renderende kredietovereenkomsten zelf te servicen niet met zoveel woorden volgt uit artikel 17 van de richtlijn, kan uit overweging 44 van de preambule van de richtlijn worden opgemaakt dat de richtlijn wel degelijk in deze mogelijkheid voorziet.

Artikel 4:81j

Artikel 4:81j, dat artikel 18 van de richtlijn implementeert, bepaalt dat een kredietkoper de AFM informeert over de identiteit en het adres wanneer hij een kredietserver, bank of aanbieder van krediet aanwijst.

Artikel 4:81j, tweede lid, regelt dat de kredietkoper de AFM tevens informeert als hij besluit op een later moment een andere kredietserver, bank of aanbieder van krediet aan te wijzen om niet-renderende kredietovereenkomsten te servicen, onder vermelding van de identiteit en het adres van de aan te wijzen nieuwe partij.

In de Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende samenwerking financiële toezichthouders Wft zal ter implementatie van artikel 18, derde lid, van de richtlijn worden bepaald dat de AFM in geval van grensoverschrijdende dienstverlening van de kredietserver met zetel in Nederland de toezichthoudende instanties van de andere betrokken lidstaten informeert.

Artikel 4:81k

Deze bepaling implementeert artikel 20 van de richtlijn. Artikel 4:81k regelt welke informatie een kredietkoper aan de AFM dient te verstrekken. In het BGfo zal ter implementatie van artikel 20, eerste lid, van de richtlijn, nader worden uitgewerkt welke informatie moet worden verstrekt. Artikel 20, derde lid, van de richtlijn, dat ziet op het doorgeven van informatie door de AFM aan de toezichthoudende instantie van een andere lidstaat in geval van grensoverschrijdende dienstverlening, zal worden geïmplementeerd in de Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende samenwerking financiële toezichthouders Wft.

Artikel 4:81l

Artikel 4:81l implementeert artikel 19 van de richtlijn. Het eerste lid van artikel 4:81l bepaalt dat wanneer de rechten van een kredietgever met zetel in Nederland krachtens een niet-renderende kredietovereenkomst, of van de niet-renderende-kredietovereenkomst zelf aan een kredietkoper met zetel in een staat die geen lidstaat is (derde land) worden overgedragen, de kredietkoper schriftelijk een vertegenwoordiger met zetel in Nederland dient aan te wijzen. Deze vertegenwoordiger voldoet namens de kredietkoper aan diens verplichtingen op grond van de richtlijn. De hiervoor bedoelde kredietkoper meldt de naam en het adres van zijn vertegenwoordiger aan de AFM.

Artikel 4:81h, tweede lid, bepaalt dat de op de in het eerste lid van dat artikel bedoelde kredietkoper rustende verplichting om het bepaalde ingevolge de artikelen 4:81g tot en met 4:81k, eerste lid, van de Wft na te leven tevens rust op de door hem aangewezen vertegenwoordiger met zetel in Nederland. De kredietkoper en de door hem aangewezen vertegenwoordiger zijn van deze verplichting ontslagen, zodra een van beiden daaraan heeft voldaan.

Artikel 4:81m

Artikel 4:81m, eerste en tweede lid, implementeert de artikelen 15, eerste lid, en 16, zesde lid, van de richtlijn. Op grond van het eerste lid van artikel 4:81m dient een Nederlandse bank aan een potentiële kredietkoper de in artikel 15, eerste lid, van de richtlijn bedoelde gegevens te verstrekken. Op basis van deze gegevens moet de potentiële kredietkoper in staat zijn de waarde van de rechten van de kredietgever krachtens de niet-renderende kredietovereenkomst, of van de niet-renderende kredietovereenkomst zelf en de kans op inning van die waarde te beoordelen. Bij het verstrekken van die gegevens dient de Nederlandse bank de door de Europese Commissie krachtens artikel 16, zesde lid, van de richtlijn vastgestelde technische reguleringsnormen in aanmerking te nemen. Deze door EBA ontwikkelde technische reguleringsnormen specificeren welke templates moeten worden gebruikt bij het verstrekken van de hiervoor bedoelde gegevens aan een potentiële kredietkoper.

Het derde lid van artikel 4:81m bepaalt dat voor de toepassing van het eerste lid van dat artikel onder kredietkoper tevens moet worden verstaan een Nederlandse bank of Europese bank. Artikel 16, zesde lid, van de richtlijn is namelijk, op grond van het achtste lid van dat artikel, ook van toepassing, indien een overdracht van de rechten van de kredietgever krachtens een (economische of juridische) overdracht van een niet-renderende kredietovereenkomst tussen twee banken onderling plaatsvindt.

X en Y

De onderdelen X en Y strekken tot implementatie van de artikelen 22 en 23 van de richtlijn. In de bijlagen bij de artikelen 1:79 en 1:80 Wft worden verwijzingen naar enige Wft-artikelen opgenomen die uitvoering geven aan het bepaalde in de artikelen 22 en 23 van de richtlijn. Hiermee wordt bewerkstelligd dat de toezichthouder een last onder dwangsom respectievelijk een bestuurlijke boete kan opleggen aan degene die een inbreuk pleegt op een Wft-artikel waarnaar in die bijlagen wordt verwezen opgenomen.

ARTIKEL II

A

Dit onderdeel dat artikel 27, eerste lid, van de richtlijn implementeert, wijzigt de richtlijn consumentenkrediet. De richtlijn consumentenkrediet is, voor zover noodzakelijk, geïmplementeerd in Titel 2a van Boek 7 BW. Die titel ziet op consumentenkredietovereenkomsten.

Artikel 7:61a BW bepaalt welke informatie een kredietgever aan een consument dient te verstrekken, indien de door hen overeengekomen kredietovereenkomst wordt gewijzigd. De in artikel 7:61a BW neergelegde informatieverplichting geldt zowel ten aanzien van niet-renderende kredietovereenkomsten als ten aanzien van renderende kredietovereenkomsten. Overigens ziet het bestaande artikel 7:62 BW op een specifieke wijziging in de overeenkomst. Het nieuwe artikel 7:61a heeft betrekking op alle wijzigingen in de voorwaarden van de overeenkomst.

B

Het nieuwe artikel 7:70a BW strekt, evenals het in dit voorstel van wet opgenomen artikel 4:35a Wft, tot implementatie van artikel 27, tweede lid, van de richtlijn. Het eerste lid van artikel 7:70a BW bepaalt dat een kredietgever bij betalingsachterstanden met betrekking tot een overeenkomst inzake consumptief krediet, indien dit passend is, eerst een respijtmate regel dient te treffen voordat hij een incasso- of invorderingsprocedure inleidt ten aanzien van een consument. Via een invorderingsprocedure wordt nakoming van de overeenkomst via een gerechtelijke procedure afgedwongen, waarbij bijvoorbeeld beslag wordt gelegd op zaken van de consument. Op de kredietgever rust derhalve de verplichting om te onderzoeken of door het treffen van een respijtmate regel het inleiden van een incasso- of invorderingsprocedure kan worden vermeden.

Op grond van het tweede lid van artikel 7:70a BW dient de kredietgever bij het treffen van respijtmate regelen als bedoeld in het eerste lid van dat artikel rekening te houden met de omstandigheden van de consument. Het gaat hierbij om individuele omstandigheden van de consument en de belangen en rechten van de consument en het vermogen van de consument om het krediet terug te betalen.³⁵ Artikel 7:70a, derde lid, bevat een niet-limitatieve opsomming van respijtmate regelen, zoals de gehele of gedeeltelijke herfinanciering van de overeenkomst inzake consumptief krediet, verlenging van de looptijd van de kredietovereenkomst of een gedeeltelijke kwijtschelding van het door de consument verschuldigde bedrag.

C

Artikel 125a van Boek 7 van het BW implementeert artikel 28, eerste lid, van de richtlijn. Laatstgenoemd artikel wijzigt artikel 27 bis van de richtlijn hypothecair krediet. De bepalingen uit de richtlijn hypothecair krediet zijn, voor zover noodzakelijk, geïmplementeerd in Titel 2b, Afdeling 3, van Boek 7 BW. Die titel ziet op consumentenkredietovereenkomsten betreffende voor bewoning bestemde onroerende zaken.

Artikel 7:125a BW bepaalt welke informatie een kredietgever aan een consument dient te verstrekken, indien de door hen overeengekomen kredietovereenkomst wordt gewijzigd. Het gaat in deze situatie voornamelijk om wijzigingen van de hypothecaire kredietovereenkomst

³⁵ Zie ook overweging 56 van de preambule bij de richtlijn.

(artikel 7:119, eerste lid, BW). De informatieverplichting geldt, zowel ten aanzien van niet-renderende kredietovereenkomsten als ten aanzien van renderende kredietovereenkomsten. Overigens ziet het bestaande artikel 7:128 BW op een specifieke wijziging in de overeenkomst. Het nieuwe artikel 7:125a heeft betrekking op alle wijzigingen in de voorwaarden van de overeenkomst.

D

Het nieuwe artikel 128aa van Boek 7 van het BW strekt, evenals het in dit voorstel van wet opgenomen artikel 4:35a Wft, tot implementatie van artikel 28, tweede lid, van de richtlijn. Laatstgenoemd artikel wijzigt artikel 28 van de richtlijn hypothecair krediet.

Het eerste lid van artikel 7:128aa BW bepaalt dat een kredietgever in geval van betalingsachterstanden met betrekking tot een consumentenkredietovereenkomst betreffende voor bewoning bestemde onroerende zaken waar passend respijtmategelen treft voordat hij een incasso- of invorderingsprocedure of een procedure tot executoriale verkoop van het onroerend goed van een consument start. Op de kredietgever rust derhalve de verplichting om te onderzoeken of door het treffen van een respijtmategelen kan worden vermeden dat een dergelijke procedure wordt ingeleid.

Voor de toelichting op artikel 7:128aa, tweede en derde lid, BW wordt verwezen naar de hiervoor opgenomen toelichting op het tweede en derde lid van artikel 7:70a BW.

E

Dit onderdeel voert artikel 7:128ba in het BW in en strekt tot implementatie van artikel 28, derde lid, van de richtlijn. Dat artikel voegt in de richtlijn hypothecair krediet een nieuw artikel 28 bis in aangaande de gevolgen voor consumenten indien de kredietgever een hypothecaire kredietovereenkomst economisch of juridisch overdraagt. Deze bepaling vormt de pendant van het reeds bestaande artikel 17 van de richtlijn consumentenkrediet dat is geïmplementeerd in artikel 7:69 BW. Het eerste lid van artikel 28 bis regelt dat indien een kredietovereenkomst economisch of juridisch wordt overgedragen de consument jegens de nieuwe houder de excepties en verweermiddelen kan opwerpen die hem jegens de oorspronkelijke kredietgever ter beschikking stonden inclusief mogelijkheden tot schuldvergelijking. Dit is geïmplementeerd in artikel 7:128ba, eerste lid, BW.

Het tweede lid van artikel 28 bis van de richtlijn hypothecair krediet bepaalt dat indien een kredietgever de niet-renderende kredietovereenkomst economisch of juridisch overdraagt, de consument hiervan in kennis moet worden gesteld, behalve indien de kredietgever die kredietovereenkomst zelf blijft beheren. Dit is opgenomen in artikel 7:128ba, tweede lid, BW. Deze bepaling doet niets af aan de bestaande regels voor het al dan niet stil overdragen van een vordering (artikel 3:94, derde lid, BW) of de gehele rechtsverhouding (artikel 6:159 BW). De richtlijn geeft in dit kader in artikel 2, tweede lid, aan dat ten aanzien van kredietovereenkomsten die binnen het toepassingsgebied vallen, de richtlijn geen afbreuk doet aan beginselen van het contractenrecht of het burgerlijk recht die deel uitmaken van het nationale recht met betrekking tot de overdracht van de rechten van een kredietgever krachtens een kredietovereenkomst of van de kredietovereenkomst zelf. Of, en onder welke voorwaarden, stil kan worden overgedragen, zal moeten worden beoordeeld aan de hand van voornoemde bestaande bepalingen uit het BW. Artikel 7:128ba, tweede lid, betreft slecht de communicatie richting de

consumenten over een eventuele stille overdracht, waarbij de initiële kredietgever de kredietovereenkomst blijft beheren.

ARTIKEL III

Dit artikel dat de Wed wijzigt, bepaalt dat het verrichten van kredietserვისactiviteiten zonder te beschikken over een vergunning als bedoeld in artikel 2:64b Wft kwalificeert als een economisch delict in de zin van de Wed. In verband daarmee wordt een verwijzing naar de in artikel 2:64a Wft opgenomen verbodsbepaling toegevoegd aan de lijst van economische delicten bij overtredingen van voorschriften, gesteld bij of krachtens de Wft. Dit artikel implementeert artikel 23 van de richtlijn.

ARTIKEL IV

Gezien de reeds verstreken implementatietermijn treedt de wet in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin zij wordt geplaatst.

De Minister van Financiën,
E. Heinen

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling (<i>Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft</i>)	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 1	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 2, eerste lid	Artikel 1:14a, tweede lid, Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 2, tweede lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 2, derde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 2, vierde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 2, vijfde lid, onderdeel a	Artikel 1:14a, eerste lid, Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 2, vijfde lid, onderdeel b	Artikel 1:14a, tweede lid, Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 2, vijfde lid, onderdeel c	Artikel 1:14a, tweede lid, Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 2, vijfde lid, onderdeel d	Artikelen 1:14a, tweede lid, en 4:1, eerste lid, onderdelen h tot en met j, Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 2, zesde lid	Artikel 1:14a, eerste lid, Wft	Lidstaattoptie	Van deze lidstaattoptie wordt gebruik gemaakt voor advocaten, notarissen en gerechtsdeurwaarders aangezien voor deze partijen een bestaand eigen regelgevend kader bestaat.
Artikel 3	Artikel 1:1 Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 4, eerste lid	Artikel 2:64a Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 4, tweede lid	Artikel 2:64a Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 5, eerste lid, onderdeel a	De artikelen 2:64c en 4:81a Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 5, eerste lid, onderdeel b	Artikel 4:10 Wft en Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 5, eerste lid, onderdeel c	Artikelen 2:64c en 4:9, eerste lid, Wft	n.v.t.	n.v.t.

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling (<i>Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft</i>)	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 5, eerste lid, onderdeel d	Artikel 2:64c en 4:81b, Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 5, eerste lid, onderdeel e	Artikelen 2:64c, 4:11 en 4:14 Wft en Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 5, eerste lid, onderdeel f	Artikelen 2:64c en 4:11, 4:14 Wft en Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 5, eerste lid, onderdeel g	Artikelen 2:64c en 4:17 Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 5, eerste lid, onderdeel h	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 5, eerste lid, onderdeel i	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 5, tweede lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 5, derde lid	Artikel 2:64c Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 6, eerste lid	Artikel 4:81f Wft	Lidstaattoptie	Van deze lidstaattoptie wordt gebruik gemaakt om te zorgen voor behoud van de huidige praktijk dat bijvoorbeeld banken, nadat zij een vordering aan een kredietkoper hebben overgedragen zelf nog de servicing met betrekking tot die vordering verrichten en dat zij namens de kredietkoper nog door de betrokken kredietnemers verschuldigde bedragen ontvangen. Er is geen noodzaak om deze praktijk te verbieden, nu de kredietsservicer deze geldmiddelen steeds op een afgescheiden rekening moet aanhouden en hij een adequate administratie met betrekking tot die geldmiddelen moet voeren. Bij een eventuele insolventie van de kredietsservicer zijn de op de afgescheiden rekening aangehouden geldmiddelen veiliggesteld, omdat zij buiten de failliete boedel van de kredietsservicer vallen.
Artikel 6, tweede lid	Artikel 4:81f Wft en Besluit gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	Lidstaattoptie	

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling (<i>Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft</i>)	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 6, derde lid	Artikel 4:81f Wft en Besluit Markttoegang financiële ondernemingen Wft	Lidstaattoptie	
Artikel 7, eerste lid	Artikel 2:64c Wft en Besluit Markttoegang financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 7, tweede lid	Besluit Markttoegang financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 7, derde lid	Artikel 2:64c Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 7, vierde lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:102, derde lid, Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 7, vijfde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 8, eerste lid, onderdeel a	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:104, eerste lid, onderdeel e, Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 8, eerste lid, onderdeel b	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:104, eerste lid, onderdeel l, Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 8, eerste lid, onderdeel c	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:104, eerste lid, onderdeel f, Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 8, eerste lid, onderdeel d	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:104, eerste lid, onderdeel b en c Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 8, eerste lid, onderdeel e	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:104, eerste lid, onderdeel d, Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 8, eerste lid, onderdeel f	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:104, eerste lid, onderdeel o, Wft)	n.v.t.	n.v.t.

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling (<i>Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft</i>)	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 8, tweede lid	Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende samenwerking financiële toezichthouders Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 9, eerste lid, eerste alinea	Artikel 1:107, eerste lid, Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 9, eerste lid, tweede alinea	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 9, tweede lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:107, eerste lid Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 9, derde lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:107, eerste lid Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 10, eerste lid, Wft	Artikelen 4:81c en 4:81g Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 10, tweede lid	Artikelen 4:81d en 4:81h Wft en Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 10, derde lid	Artikelen 4:81d en 4:81h Wft en Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 10, vierde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 11, eerste lid	Artikel 4:81e Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 11, tweede lid	Artikel 4:81e Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 11, derde lid	Artikel 4:81e Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 11, vierde lid	Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 11, vijfde lid	Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling (<i>Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft</i>)	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 12, eerste lid	Artikel 4:16 Wft en Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 12, tweede lid	Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 12, derde lid	Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 12, vierde lid	Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 12, vijfde lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 3:5 Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 13, eerste lid	Artikelen 2:64d en 2:121f Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 13, tweede lid	Artikel 2:121f Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 13, derde lid	Artikel 2:121f Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 13, vierde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 13, vijfde lid	Artikel 2:64d Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 13, zesde lid	Artikel 4:26 Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 13, zevende lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:107, tweede lid, onderdeel a, 3° Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 14, eerste lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 14, tweede lid	Artikel 1:55, zesde lid, Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 14, derde lid	Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende samenwerking financiële toezichthouders Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 14, vierde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling (<i>Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft</i>)	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 14, vijfde lid	Artikel 1:55, zesde lid, Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 14, zesde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 14, zevende lid	Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende samenwerking financiële toezichthouders Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 14, achtste lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikelen 1:56 en 1:51, derde lid, Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 14, negende lid	Artikel 1:58f Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 14, tiende lid	Artikel 1:58g Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 14, elfde lid	Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende samenwerking financiële toezichthouders Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 14, twaalfde lid	Artikel 1:58f Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 15, eerste lid	Artikel 4:81m Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 15, tweede lid	Artikel 4:27b Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 15, derde lid	Artikel 4:27b Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 15, vierde lid	Artikel 1:51ba Wft en Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende samenwerking financiële toezichthouders Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 15, vijfde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 16, eerste lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 16, tweede lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 16, derde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling (<i>Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft</i>)	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 16, vierde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 16, vijfde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 16, zesde lid	Artikel 4:81m Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 16, zevende lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 16, achtste lid	Artikel 4:81m Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 17, eerste lid, onderdeel a	Artikel 4:81i Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 17, eerste lid, onderdeel b	Artikel 4:81i Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 17, eerste lid, tweede alinea	Van deze mogelijkheid wordt geen gebruik gemaakt.	Lidstaattoptie	Er is niet gekozen om de reikwijdte van artikel 17 uit te breiden naar andere kredietovereenkomsten, bijvoorbeeld renderende kredietovereenkomsten. Dit zou resulteren in een forse uitbreiding van de reikwijdte, zonder dat kan worden overzien wat de gevolgen hiervan zijn. Dit gaat het beleid van zuivere implementatie te buiten.
Artikel 17, tweede lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 17, derde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 17, vierde lid	Van deze mogelijkheid wordt geen gebruik gemaakt.	Lidstaattoptie	Het wordt niet wenselijk geacht om natuurlijke personen onderhevig te maken aan AFM toezicht, hetgeen tevens niet aansluit bij de reikwijdte van de Wft.
Artikel 17, vijfde lid, eerste alinea	Artikel 4:81i Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 17, vijfde lid, tweede alinea	Van deze mogelijkheid wordt geen gebruik gemaakt.	Lidstaattoptie	Dergelijke afspraken kan de kredietkoper overeenkomen in de krediet servicingovereenkomst, waardoor implementatie van deze lidstaattoptie niet nodig wordt geacht.
Artikel 18, eerste lid	Artikel 4:81j Wft	n.v.t.	n.v.t.

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling (<i>Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft</i>)	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 18, tweede lid	Artikel 4:81j Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 18, derde lid	Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende samenwerking financiële toezichthouders Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 19, eerste lid	Artikel 4:81l Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 19, tweede lid	Artikel 4:81l Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 20, eerste lid	Artikel 4:81k Wft en Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 20, tweede lid	Artikel 4:81k Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 20, derde lid	Artikel 1:51ba Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 21, eerste lid	Artikelen 1:77p en 4:17 Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 21, tweede lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 21, derde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 21, vierde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 21, vijfde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 21, zesde lid	Besluit bekostiging financieel toezicht 2019	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, eerste lid, aanhef	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, eerste lid, onderdeel a	Reeds onderdeel van het bestaande recht (afdeling 2.2.6a Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, eerste lid, onderdeel b	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:104 Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, eerste lid, onderdeel c	Artikel 1:77p Wft	n.v.t.	n.v.t.

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling (<i>Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft</i>)	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 22, eerste lid, onderdeel d	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 5:15 Awb)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, eerste lid, onderdeel e	Zie artikel 23 van de richtlijn	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, eerste lid, onderdeel f	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:74 Wft en 5:16 en 5:17 Awb)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, eerste lid, onderdeel g	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:75 en 1:79 Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, eerste lid, onderdeel h	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:75 en 1:79 Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, eerste lid, onderdeel i	Artikel 1:77n Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, eerste lid, onderdeel j	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:74 Wft en artikelen 5:16 en 5:17 Awb)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, tweede lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, derde lid	Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende samenwerking financiële toezichthouders Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, vierde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, vijfde lid	Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende samenwerking financiële toezichthouders Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, zesde lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:51 eerste en derde lid, Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 22, zevende lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 23, eerste lid, aanhef	Volgt uit afdeling 1.4.2 Wft	n.v.t.	n.v.t.

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling (<i>Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft</i>)	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 23, tweede lid, onderdeel a	Artikel 1:104, eerste lid, onderdeel n Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 23, tweede lid, onderdeel b	Artikelen 1:75 en 1:79 (inclusief Bijlage bij artikel 1:79) Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 23, tweede lid, onderdeel c	Artikelen 1:80 tot en met 1:83 (inclusief bijlage bij artikel 1:80) Wft en Besluit bestuurlijke boetes financiële sector	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 23, derde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 23, vierde lid	Paragraaf 1 van het Besluit bestuurlijke boetes financiële sector	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 23, vijfde lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 5, eerste lid, Awb en artikel 51, tweede en derde lid, Wetboek van Strafrecht)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 23, zesde lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 3:15 Awb)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 23, zevende lid	Volgt uit het systeem van de wet	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 23, achtste lid	Van deze mogelijkheid lidstaattoptie wordt geen gebruik gemaakt	Lidstaattoptie	Deze bepaling biedt lidstaten de optie om geen bestuursrechtelijk handavingsregime in te stellen indien overtreding van hetgeen de richtlijn regelt reeds strafrechtelijk vervolgd kan worden. Aangezien financieel toezicht in Nederland bestuursrechtelijk van aard is, wordt geen gebruik gemaakt van deze optie.
Artikel 24, eerste lid	Artikel 4:17 Wft	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 24, tweede lid	Artikel 4:17 Wft en Besluit gedragstoezicht financiële ondernemingen	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 24, derde lid	Besluit gedragstoezicht financiële ondernemingen	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 25	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling (<i>Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft</i>)	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 26, eerste lid, eerste volzin	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:51 Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 26, eerste lid, tweede volzin	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:51 Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 26, tweede lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:51, derde lid, Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 26, derde lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:89 Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 26, vierde lid	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikel 1:89 Wft)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 26, vijfde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 26, zesde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 27, eerste lid	Artikel 7:61a BW	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 27, tweede lid	Artikel 4:35a Wft en artikel 7:70a BW	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 27, derde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 28, eerste lid	Artikel 7:125a BW	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 28, tweede lid, onderdeel a	Artikel 4:35a Wft en artikel 7:128aa BW	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 28, tweede lid, onderdeel b	Reeds onderdeel van het bestaande recht (artikelen 3:94, 6:130 en 6:145 BW)	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 28, derde lid	Artikel 7:128ba BW	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 29	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 30	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.
Artikel 31	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t.	n.v.t.

Bepaling EU-regeling	Bepaling in implementatieregeling of bestaande regeling <i>(Toelichting indien niet geïmplementeerd of naar zijn aard geen implementatie behoeft)</i>	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op de keuze(n) bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 32, eerste lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t	n.v.t
Artikel 32, tweede lid	Artikel 1:14, tweede lid, en Vrijstellingsregeling Wft	n.v.t	n.v.t
Artikel 32, derde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t	n.v.t
Artikel 32, vierde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t	n.v.t
Artikel 33	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t	n.v.t
Artikel 34	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	n.v.t	n.v.t